

Obsah

Proč čtu ŠUP

Kronika

Příprava tábora.....	3
Tábor - Císař Nihon-džinu.....	5
Táborové družinovky.....	10
Tygří cyklovýprava - Drážďany.....	37
Stegosauří puťák - Rychlebské hory....	45
Výprava místo vody.....	53
Podzimní sraz.....	55
Podzimní tábor - útěk z ČSSR.....	57
NášUP	
Jak (ne)vymáhat zápisy.....	63

mandelinka bramborová

„Listy ŠUPu jsou tak vynikající, doslova k sežráním!“

Pár slov na úvod

Milí čtenáři,

V rukou držíte jedno z nejtlustších čísel ŠUPu, jaké kdy vyšlo! Příspěvků se nám sešlo letos tolik, že zde již z technických důvodů (omezený počet listů co je možné sešít k sobě), nenaleznete zápisy z listopadových družinovek a Guláše - Mikuláše, na ty se můžete těšit v příštím čísle (k čemuž prozradím, že to pravděpodobně vyjde dříve než na táboře!). Jinými slovy - zápisů bylo tolik, že se nevešly všechny. Všem jejich autorům proto moc děkuji. Veliké díky také patří 100nožce a Vinylovi za tolik krásných fotek z tábora zde použitých. Je fajn, že už většina fotek není focena mobilem :-). Mimoto mnoho lidí nakreslilo do ŠUPu obrazy, či vytvořilo všelijaké jiné výtvořky. Díky za to! Mimoto i pár dobrých duší pomohlo s technikáliemi jako je gramatika či vizuální vzhled. Samotné sázení pak už zas takový problém není, byť není v silách redakce vše vymakat do posledního detailu. Příjemné čtení a na přečtenou/slyšenou ve všech následujících číslech!

Vtip

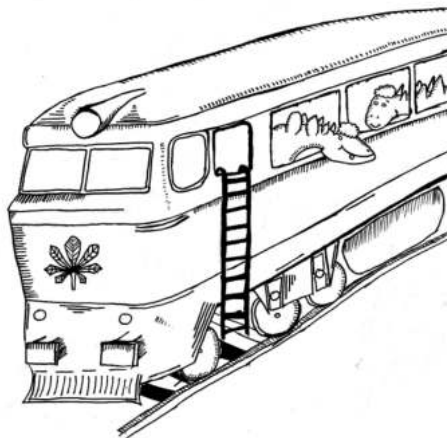
Co se jinam nevešlo

Haiku: Když jsou ta haiku v tomto čísle tak oblíbená, zde jsou ještě dvě vytvořené během tvorby ŠUPu. Pro správné pochopení pravidel haiku nalistujte, prosím, stranu 36

Scribus otvírám,
zápisy jdu nasázet,
proč je jich tolik?

už je zase noc,
práce zbývá ještě dost
říkám si: tak ŠUP!

Autor haiku: Vtip

autor obrázku: Pavián

Příprava tábora

21.-23.6.2024

Na přípravu jsme dorazili postupně. Já a Vtip jsme přišli jako poslední. Nakonec to totiž vyšlo, že jsme vyjžděli z Prahy až v půl deváté. Když jsme vystoupili z vlaku, byla už tma. Abychom byli rychleji v táboře, jela jsem na kole s batohem a Vtip běžel (málem jsem narazila do auta, ale naštěstí jen málem ;)). Během cesty zavolał Kaštan, abychom nasbírali třešně, ale v té tmě se nám moc nechtělo. Když jsme byli u křížku na Věžovatkách, začal se zvedat vítr. A když jsme šli po louce do tábora, rozpršelo se a nechyběla ani bouřka. V té noci jsme nemohli najít cestu do tábora, ale nakonec (někdy v půl druhé) jsme dorazili. Kaštan s Lukášem byli ještě vzhůru (a kdo

předtím nebyl, byl probuzen - ale to spíš omylem). Lukáš s Kaštanem nám prozradili, že na nás čekali asi hodinu ve křoví, ale když začalo pršet, šli zpátky. V sobotu a neděli jsme poměrně brzo vstávali a šli kosit louku, dokud byla tráva mokrá. Bylo hezky, a tak louka rychleji usychala. Když už to kosení moc nešlo, postavil se sněmák. Vytahali jsme bodláky a objevili několik vosích hnízd. Jírovec si přivezl vanu, spolu s Kaštanem pod ní rozdělali oheň a měli lesní koupel u přehrádky :-). V sobotu večer hrál Vinyl na kytaru. Na přípravě nás bylo okolo deseti. Část lidí zůstala v táboře, a kdo potřeboval v neděli do Prahy, se svezl s Vinylem.

Kája

kosení louky (foto Jírovec)

Sušení sena letos počasí přálo (foto 100n)

Projekt vana, aneb když si Jírovec vzpomene, že se nerad koupe ve studené vodě a že má velké auto (foto Jírovec)

Tábor - Císař Nihon-džinu

29.6-21.7.2024

1. den:

Dneska ráno jsme se sešli na Hlavním nádraží v 5:49. Pár opozdílů se cca. do deseti minut přitrousilo, doodevzdali jsme přihlášky, zdravotní karty atd. a pomalu jsme se ve (zdánlivě) plném počtu vydali na perón. Na perónu, zhruba pět minut před odjezdem vlaku, jsme zjistili, že nám chybí Pavián. Nikdo si z toho moc nic nedělal, kromě mě a Bart, kteří jsme se mu marně snažili dovolat. Nakonec to sotva stihl, když nastoupil minutu před odjezdem vlaku, říkajíc, že je všechno v pohodě a že to v klidu stíhal. Nakonec jsme odjeli z Hlaváku, dojeli do Kaplice nádraží a vydali jsme se do tábora. Po cestě jsme prozkoumali novou dálnici a lehce odlišnou trasu do tábora, než jsme dorazili a začali nosit věci. Odpoledne a dopoledne uběhlo poměrně rychle a před večerí už stála všechna týpka a většina slavníků byla naplněna. K večeri jsme měli burty, na které si všichni nasbírali klacky z nově otevřeně

oplocenky. Po večeri už jsme se jen vykoupli, dopili zbytky pitné vody, kterou jsme nutně potřebovali během extrémně horkého dne, a ubrali se do spacáků

už

2.den

Ráno jsme vstávali strašně pozdě (cca. 8:30 netáborového času) a k snídani sežrali hromadu závinů. Pak následovala stavba postelí, přičemž byl trochu problém, že bylo málo krátkých pelestívek pro Stegíky a Liščata. Ještě větší problém však bylo slunce a extrémně horký vzduch, které z nás neustále vysávaly všechny zbytky energie a vláhy. Poté šla služba do kuchyně (Sněmáku) a kuchtila výborný těstovinový salát s balkánem a olivami. Následovala dostavba postelí a rozebírání liningů a jejich instalace do týpek, přičemž se hodně lidí notně zapotilo. Pak jsem kopal vsakovačku a dělal bláto na kamna,

předávání nihondžinských pásek (foto Vinyl)

i druhý den byl tradičně pracovní... (foto Vinyl)

který mělo konzistenci a barvu \$#@^& (cenzurováno, pozn. red). Pak byl buřtguláš k večeři, darování čelenek a dobrou noc.

Hláška: *Kaštan přijde s kýblem bahna: „Naše logo se mění, ale barva zůstává!“*

Kaštan

3. den:

Dneska ráno nás probudil první Maďalův budíček tohohle tábora a postupně jsme se všichni vypotáčeli z týpek. Pupek měl rozcvíčku a k snídani jsme měli rohlíky s máslem a troškou marmelády. Dopoledne jsme ještě stavěli, dokončovali jsme kuchyň, stavěli přehrádku a sklípek, pokládali lávky, lavičky atd. K obědu jsme měli kuskus s tuňákem, který obsahoval obrovské kusy kuskusu, takže to spíše vypadalo jako KUS. Po obědě naštěstí službu od Mrkve převzala Pěťa. Po obědě byl krátký polední klid a potom šly děti s Bart hrát hru na vidličku. My jsme mezitím dodělali s Vtipem přehrádku a když se děti vrátily, Vtip se rozhodl postavit stožár (*le-tos nový, takže ho už od rána pořizoval, k veliké nelibosti většiny starších, kteří prý ještě*

nechtějí hlídky, pozn. Vtip). Tak tak ho zasa-dil s pomocí Lukáše, Kájy, Kaštana a Kuby M. do díry na stožár, a ještě nějakou chvíli se tam kinklal ze strany na stranu. K veče-ři byla strašně dobrá pórková polívka, je-jíž jednou z ingrediencí bylo mlíko, potom, co jsme zjistili, že Bart s Pupkem omylem nenakoupili 24 litrů smetany. K polívce byly topinky, které jsme ještě tak hodinu dojídali. Po večeři jsme zpívali u ohně a zároveň se pár vyvolených ve ve-dení s Maďalem a Pupkem snažilo zne-škodnit vosí hnízda v blízkosti tábora. To se poměrně povedlo za cenu několika bo-danců a poté se šlo spát.

Už

4. den:

Ráno byl budíček i nástup, ale úklid ne-byl. Pak se četlo a hrála hra, při které jsme běhali po stanovištích a tam jsme sbírali slabiky do názvu našeho týmu. Pak byl oběd a pak jsme hráli další hru, kde jsme s týpiovkou probíhali stromy v lese a pak mě hodili. Pak jsme hráli fotbal a vyhráli

Improvizovaná polní jídelna pro prvních pár dní (foto Vinyl)

4:2 a pak se hrálo Palermo, zpívalo se a pak se šlo spát.

Ríša

Probíhání s týpiovkou skrz branky v lese (foto 100n)

5. den:

Ráno jsme jako rozcvičku hráli cvakačku a zvedačku. K snídani byla výborná polenta, jen jí bylo opravdu hodně, což vedlo strávníky k všelijakým vtípkům. Hned po nástupu, který letos je oproti loňsku výrazně vzdálenější diskuznímu kroužku (tak snad jsem to nezakřikl), bylo čtení a praxe. U mě byl oheň a i po všech praxisticejch, praktickejch, praxmatickejch i zpraxe zprasenejch pokusech nakonec nikdo oheň pouze z listnáčů nerozdělal. Poté šla část tábora na frisbee, bylo nás opravdu hodně, takže to byl dost masakr. K obědu byla výborná čočka s mrkví, letos díkybohu bez půlkila hřebíčku. Po poledňáku se kvůli dešti hrál AZ kvíz ve sněmáku v režii Stonožky. Během hry bylo mnoho vtipných chvil, které se bohužel slovy příliš napsat nedají, jakožto i pár vyhocených situací. Na kvíz pak volně navázala večere - miláno obohacené o mrkev. Ta teď bude ještě pár dní provázet skoro každé jídlo, jelikož jí máme hodně a rychle se kazí. Večer pak, opět kvůli dešti, rychle utekl ve sněmáku hraním na kytaru.

Vtip

Všeobecně oblíbené buchtolky, nenáviděné pouze Kristiánem a službou (foto 100n)

"š jako škoda, že prohráváme" (foto Vinyl)

6. den

Ráno jsme měli rozcvíčku a měl ji Marino, běhalo se okolo tábora. Po nástupu byl mokrý program, letěl Tonda a Roman. Poté následovala hra, kdy jsme si postavili tropika a pak ostatním týmům kradli vlajky a házeli po sobě hadráky. Stala se přitom opět hádka s Pepíkem a Kaštanem. Poté byla svačina a potom o něco menší hra, která spočívala v tom, že se sbírala slova z japonské písničky. Když hra skončila, byl už skoro hotový oběd, což byly buchtolky. Po poledňáku následovala hra o fazole. Když byla první část hry odehrána, přešlo se na část 2. Za získané fazole jsme si koupili suroviny a z nich uvařili večeři. Po večeři se ještě chvíli blbló a pak se šlo zpívat do Sněmáku.

Matylda

7. den

Vstávali jsme cca. v 8:00 a Maďal nás vzbudil svým perfektním kytarovým budíčkem. Potom byla snídaně ke které byla pohanka s kakaem, a protože nemám pohanku v lásce, tak jsem se moc nenajedl. Po snídani byl nástup a ten probíhal kla-

sicky. Po nástupu se četlo a po čtení následovala hra, která spočívala v tom, že proti sobě vždycky hrály dva týmy, a ten, který vydržel dohromady dýl u všech tří vlajek v potoce, tak vyhrál. Potom byly praxe po kterých následoval oběd. Po obědě byl ovšem polední klid. Po poledňáku se šlo na kolíky, který jsme bohužel prohráli 4:1. Pak byla večere a bitva v kupce sena. Pak se šlo do sněmáku a dobrou noc.

Tonda I.

Ta vůle byla ale volovina! (foto 100n)

Přesun staré lávky od kuchyně přes jámu za sněmákem, aneb když se Maďal nudí (foto 100n)

8. den

Ráno byl k snídani chleba s náhou po-mazánkou a pak byl nástup, na kterém jsme se dozvěděli, že čert bude Pepík, ale nakonec bude čert Richard (změna). Potom se četlo a následovala mokrá hra (tým byl přivázaný k sobě lanem, proběhl potokem k přehradce, tam vylezl, přešel kládu, nasbíral dřevo a musel přepálit provázek, pak se stopnul čas). Potom byla

svačina a k ní byla nektarinka. Potom byla malá hra, co nebyla na body, a mezitím se uvařil oběd (těstovinový salát.) Pak byl poledňák. Následovaly praxe a pak se připravoval slavnostňák. Následovala chvilka volna a pak večere (noky se špenátem). Chyták + pytlovina = pytlák :D. A večer byl slavnostňák.

Střela

9. den

Ráno jsem vstával s Pepíkem na snídani. Rozdělalí jsme oheň a postavili vodu na krupičku. Vzbudili jsme Kaštana na budíček. Pak byla snídane. K snídani byla hodně tekutá krupička. Pak byl nástup. Na nástupu si dali Tonda a Říša mlčení. Po nástupu jsme šli do sněmáku, protože trochu pršelo. Hráli jsme hru Riskuj! Pak jsme se váleli ve sněmáku a hráli deskovky. Pak byl oběd, k obědu bylo kuře na paprice. Pak byly praxe, pak sněmák a večerka.

Matyáš

Tak to dopadá, když oddíl ještě neratifikoval Istanbulskou úmluvu... (foto Vinyl)

Táborové družinovky

8.-9.7.2024

10. den - Kamzíci

V 10:17 jsme vyrazili z tábora a hned u věží jsem si vzpomněl, že nemám pohory, tak jsem si je běžel vyměnit. Pak na silnici se od nás oddělili Tonda s Tobem a my jsme šli na Věžovatky, z Věžovatek do Dolních Plání, z nich do Netřebic a cestou jsme kopali do kamene a mávali na auta a trhali třešně. Pak jsme dorazili k lanovce přes Malši, kde jsme blbli a jedli oběd. Když jsme vyrazili, tak Pepík dostal bodnutí od včely a cestou k Černé jsme házeli žabku o zem. U Černé jsme našli dobré místo na stan, k perfektnímu scházela jen čistá voda a při hledání vody dostal Kaštan tři pigára. Uvařili jsme miláno a Jáchym vykopal půl metru hlubokou díru.

11. den - Kamzíci

Vstali jsme, dali jsme si müsli a Kaštan stihl předtím vyházet Pepíkovi věci z plachty. Po snídani jsme šli po červené k

hospodě U dubu, kde jsme odehli a šli jsme ke studánce. Cestou jsme potkali skupinu starších lidí, kteří nám dali koláčky a šneky. Pak jsme dorazili ke studánce. Od studánky jsme šli do Kaplice, kde jsme nakoupili v Lidlu 2,5l zmrzliny a jiné mňaminy. Pak jsme trávili zmrzlinu a čekali jsme na autobus do Zubčic, kde jsme se vykoupani a naobědvali jsme se tam, pak jsme šli do tábora, kde jsme se sloučili s Tondou a Tobem.

Kuba M.

10. den - Stegosauři

Po nástupu jsme se sbalili a vyrazili. Hned na začátku jsme přešli super-moderní most na dvacátém metru hlavního tahu tábor - vidlička, který vymyslel Maďal a je součástí projektu „investice do rozvoje dopravy na venkově“ spolufinancovaného z EU. Zkráceně - Maďalovi bylo líto vyhodit starou lávku, takže jsme s ní přemostili jeden dolík. Na vidličce pak proběhl rychlokurz mapování, jen s tím nedostatkem, že jsme o 2 km na mapě za-

Kamzíci na družinovce - lanovka přes Malši (foto Vinyl)

tím nebyli. Vydali jsme se tedy na Sedlickou louku, kde jsme si zahráli stříhanou na balících. Po slušné pauze jsme vyrazili k prameni do Sedlice, kde si všichni nabrali čerstvou vodu. V tu chvíli jsme už byli na mapě, takže se Stegosauři začali střídat o navigační atributy - mapu a busolu. V sedle mezi Sedlicí a Osekem jsme si dali delší pauzu na oběd a drobné hry.

Riša: „Jak skvěle by byl svět bez hověd...“

Roman: „No dovol...“

Celkem v pohodě jsme prošli Osek a Si-
lniční domky. Utábořili jsme se u potoka
pod Lověšickými rovněmi (mimochodem,
až letos jsem si v mapě všiml, že se to
správně nejmenuje „Lověšické rovně“, ale
„Lověšické rovně“. Tedy vlastně nikoli
pod Lověšickými rovněmi, ale pod Lově-
šickými rovnými. Asi už to ale stejně bu-
deme v oddíle všichni navždy znát jako
„Lověšické rovně“). Jelikož bylo brzo,
podnikli jsme bezbatohovou zteč na rovně
(nebo na rovně?), kde jsme si zahráli
frisbee, hru na paměť a většina z nás si
naválela sudy na minimálně rok dopředu.
Navečer jsme se vrátili, k večeri si uvařili

výborné miláno a pak jsme ještě dlouho
seděli u ohně, popíjeli materiďouškový čaj
a hráli na kytaru a ukulele, které, kupo-
divu, neladilo.

11. den - Stegosauři

Ráno jsme vstali docela brzy a k snídani
si uvařili porridge. Poté jsme si ještě uvaři-

na snímku šťastný Matyáš (foto Vtip)

Podle nejmodernějších psychologických teorií se dnešní děti dělí na děti a) čisté, b) šťastné (foto Vtip)

dostavba týpí pro Liščata, která za pár dní přijedou (foto Vinyl)

li dva kotlíky moc dobrého čaje z máty a mateřídoušky, co jsme našli cestou. Po zdlouhavém balení, narušovaném hlavně házením frisbeečkem, jsme nakonec vyrazili. Cestou jsme hráli peška. Přešli jsme Lověšické rovně (hmm...fakt už si nezvyknu) a vydali se kolem Suchého dvora a Záluží zpět do tábora. Na oběd jsme zastavili u téměř vypuštěného rybníčku, kde jsme dělali různé vylomeniny a polovina z nás se totálně zabahnila. Po asi dvou hodinách jsme vyrazili dál, směrem ku Přídolí. Tam jsme také po nějaké době došli, hodně z nás už ale nemělo vodu a bylo dost vedro. Naštěstí nás zachránil nějaký pán, co nám sám od sebe vodu nabídl, a nakonec nám vnutil i šťávu, minerálku a kostky ledu. Návrh, že bych mu na oplátku přišel pomoci se stavbou domu, ale odmítl. Poté jsme ještě zastavili na třešně a pak jsme přes Téčko, kde jsme natrhali oregáno, došli v pořádku do tábora.

Vtip

10. den - Tygři

Desátého dne, kromě toho, že Bůh měl už čtyři dny padla, jsme my, zbylí Tygři, vyrazili na družinovku do Loučovic. Vtip a Šiška šli se Stegosaurama kamsi na rovně a Bart si spolu s Mrkví udělala výlet do Krumlova, takže jsme zbyli jen já, Už, Pavián, Lukáš a Marino. Poslední

Tob zkoumá okolní situaci (foto Vinyl)

100nožčina praxe - lišejníky/ekologie (foto 100n)

jmenovaný ještě vezl Tondu na přežití, právě do Loučovic, kam jsme se my, zbytek, měli dopravit pozdějším vlakem. Vyrazili jsme vcelku rychle, a i když jsme měli hromadu času, pochodovali jsme skoro vojenským krokem. Na křížkové cestě jsme potkali skupinu Medvíkářů, jejichž hlavní vedoucí zněl dosti nalitě a zval nás, ať k nim někdy přijdeme si zahrát na kytaru. Zdvořile jsme odmítli s tím, že se musíme dovolit vyšších autorit a odpojili na cestičku do Věžovaté Pláně. Poté již cesta probíhala bez větších potíží, jen Už si stěžoval na to, že v Dánsku je to placaté a on tam zapomněl chodit. Těsně před Kaplicí jsme se ještě zastavili u nově revitalizované lavičky u křížku, kde jsme si udělali fotku a šlo se dál. Poté, co jsme po jednom vystoupili z vlaku na nádraží v Loučovicích, nezbývalo nám než počkat na Marina, kteroužto činnost jsme si ukrátili v místním Cooopu. Když se k nám vozič přezívšího konečně přidal, vyrazili jsme. Naše cesta vedla dál, podél řeky Vltavy, která zde byla místy široká jen patnáct metrů a klesla si cestu nikoliv skrz, nýbrž pod, okolo a často také přes obrovské balvany, které se rozhodly se v

ní vykoupat. K tomu samému jsme se odhodlali také my, i když voda vypadala celkem (z)dravě a studeně. A tak mezitím, co Pavián s Lukášem seděli na jednom z oněch bludných velikánů a mazali si chleba, já, Už a Marino jsme se převlékli a pokusili se pomalu sestoupit do vody. Říkám pokusili, neb balvany, toliko porostlé zelenohnědými řasami, že častokrát nebyly pod vodou ani vidět, byly dosti

To už je zase ráno? (foto 100n)

kluzké. Všichni, Uže nevyjímaje, jsme se trochu obávali dravého proudu, a tak jsme ze začátku pouze plavali a brodili od balvanu k balvanu, ale nakonec nás pokušení spolu s proudem strhlo a my blbli jak malé děti snažíce se pokořit jednu z velkých řek naší malé republiky. Když jsme se dostatečně unavili a síly doplnili chlebem, sýrem a salámem, vyrazili jsme dál. Cyklostezka se dál kroutila stejně, jako se kroutila řeka, ale my jsme po ní dál už nepokračovali a na jedné z odboček jsme zamířili více na sever, do vnitrozemí. Naše kroky stoupaly z údolí na kopce a z kopců zas do údolí, až jsme se po notné chvíli na chvíli zastavili a mezitím, co si Marino vyřizoval jeden dva telefonické hovory jsme pozorovali srnku, která se rozhodla obejít nás, jakési upoceně tvory rozplácle na cestě, širokým obloukem, tak, abychom ji měli stále na očích a ona nás též. Poté už to bylo jen lesem do kopce z kopce a poté, co nám Už povyprávěl pár

historek z Dánska, jsme se konečně poblíž vyschlé studánky Lesů ČR, o kterých se Pavián vyjádřil velmi lichotivě, jali hledat místo k táboření. To jsme nakonec našli asi o dvě stě metrů výš ve svahu. Byl trochu problém najít dřevo na trojnohu, ale jinak se nám nakonec povedlo žaludky, kručící hladem po dvaceti kilometrech spěchu, zaplnit. To však již odbila jedenáctá a my se již chystali uložit ke spánku, když tu nám zavolaly Mrkev s Bart, které tábořily u Zubčické louže a krásně nám zpestřily večer.

Api

11. den - Tygři

Probouzíme se v našem 2patrovém tropiku, ale se vstáváním vyčkáváme alespoň do devíti. Nakonec se tedy pomalu zvedáme a při balení se Už snaží najít jednu velmi korektní píseň od pana Mládka (Mistr Woo), ale místo toho jsme našli pouze Japonci v Jablonci, což nás ta-

Tak už všichni víte, jestli je na vlajce nahoře červená, nebo bílá? (foto 100n)

ky dost pobavilo. Scházíme dolů z kopce ke studánce Pod Tvarohem, Api myje kotel od mlána, zbytek si čistí zuby a poté si dáváme müsli. I přes to, že s sebou máme i mléko, se málokdo z nás pěti cítí být nasycený, a tak nadáváme na Vynyla, který nám zakázal brát druhý balík, že prý jedno balení je pro 7 lidí. To asi myslel Stegosaurů. Tak nic, jde se dál. Míříme k jednomu z mála přechodů Vltavy, a to o Zátoně. Cesta vede zpočátku po lesní silničníce, která se ale bohužel napojila na poměrně velkou silnici. Taky jsme procházeli malebnou vesničkou, jako ze středověkého románu, počínající zrenovovaným kostelem sv. Petra a Pavla. Zbytek domů byl v horším stavu, ale stále vytvářel pěknou atmosféru. Myslím, že se jmenovala Svéráz. V Zátoni usedáme do vodáckého bufáče na jednu vyperlenou (tedy ne moc dobrou) Kofolu, ale hlavně abychom doplnili vodu. No a pak už jenom šlapem krpál od Vltavy až k Lověšickým rovním.

Tam, úplně na vršku, potkáváme včelaře a hordu naštvaných včel. Moc se nezdržujeme a jdeme dál. V lese za rovněmi si dáváme oběd, pohádáme se o hermelín a dojdáme již tekuté pomáslo, tedy hlavně Marino. Přes Osek docházíme do Sedlice, kde se zapovídáme s pánem co seká travu. Bavíme se o zamoření Karlova pramene hnojivy z výše položeného pole. Pán debatu ukončí slovy: „Jenom ta zku!@#\$\$% tráva furt roste.“ Docela srandovní týpek. Ze Sedlice už jsme v táboře šuby dup. Za dva dny jsme ušli 45 Km, takže se s dobrým pocitem ubíráme do postele.

Pavián

12. den

Ráno dnešního dne započalo za zvuků rozladěné flétny. Předchozí dva dnové proběhly v duchu pochodu, o to bylo vstávání náročnější. Jako rozcvičku jsme si zahráli línou vybjíjenou v malém poli. K snídani jsme měli jáhly. Na nástupu se

Na snímku opakovaný vítěz jednosměrných letenek, Vendelín (foto 100n, sponzoring: povodí Vltavy)

oznámilo několik variant dnešního programu, máme totiž protichůdné předpovědi počasí. Jedna hlásá bouře, druhá extrémní vedra. No, ani jedno nás moc netěší, tak uvidíme. Po nástupu se Api vrhnul do čtení legendy dětem, část rádců šla vyrábět teepeeovky a část šla připravit hru v muldách. Hrála se běhací chytačka/chytací běhačka. Jen Vtip dostal speciální úkol, a to dojet na kole pro maso do Velešína. Letos to bude teprve 3. masé jídlo, nejspíše řízký. Spíše než na Japonce si hrajeme na askety. Po dohrání hry v muldách zorganizoval Marino vodní hrátku, která se plánovaně zvrhla ve vodní bitvu. Tatouch mezi vodními válečníky statečně vaří oběd. Po uzavření míru se všichni šli válet či si přeprat smradlavé oblečení. K obědu jsou brambory s tvarohem, které si každý dochucuje po svém. Vznikají proto úplně odlišná jídla. Velkou popularitu mezi konzumenty získala sladko-čili omáčka, kterou dovezl Vinyl. Po obědě nastává otřesné vedro, takže se náš tábor mění na poobědovou noclehárnu. Jediná

Bart furt prudí, že jí máme dělat stanoviště do hry. Tak teda nakonec jdem. Hra spočívá v dobíjení hradů, které si týmy postaví z šutrů a klacíků. V hradu je schováno vajíčko, které musí přezít nápor palby hadráků od ostatních týmů. Kdo vyhrál už si nikdo nepamatuje, jen vím že 1.

Vincent dostává zákeřnou spršku od Tondy
(foto Vinyl)

tým Motoru v celé své kráse (foto Vinyl)

Střela střílí (foto Vinyl)

vyřazený byl tým Roki. S koncem hry se zase šlo válet. Pár hrdinů stavělo teepee pro liščata a služba šla smažit řízký. To se ale nakonec ukázalo jako složitější úkol, než se prve zdálo. 1. várka se smažila až moc a vroucí olej prskal na všechny strany, zejména pak na nebohou službu. Jenomže chvíli na to z ohně zbyly jen žhavíky, a smažení se zaseklo na mrtvém bodě. Když se nám po necelé hodině stále nesmažila 2. várka a brambory, které stály přímo nad ohněm, se stále nevařily, došlo nám, že je tady něco špatně. Oheň nám totiž hořel, ale teplo z něj moc nešlo. Nakonec jsme dospěli k závěru, že to bude dřevem, tedy olší, která prý nebyla úplně vyschlá, a proto nám ji předchozí služby nechaly v tak hojném množství. Poslali jsme tedy Uže dělat třísky a postupně oheň vzkřísili. Olej se konečně začal smažit. HURÁ! Teď už to snad všechno půjde hladce, no ne? No ani náhodou. Než se nám podařilo dodělat 3. várku a uvařit brambory, padlo šero. Večeře měla být před 15. minutami a do obecné paniky,

Není nad to, krájet cibuli s plaveckými brýlemi (foto Vinyl)

shromáždění Nihondžané během sčítání lidu 2024 (foto Vinyl)

jestli to teda stihneme dosmažit, se náhle projevila ranní předpověď počasí. Z jihu se k nám stáhla mračna. Rudé blesky prosvětlovaly šero a vítr rozpohyboval obrovské borovice v muldičkách. Nad tábořem se stáhla mračna. A pak to přišlo. Do kuchyně se opřel poryv větru provázen mohutným deštěm. Do horkého oleje se dostala voda, a ten začal stříkat a prskat ještě víc, než při smažení 1. várky. Doléhá k nám výkřik: „Ulítá nám sněmák!!!!“, tahle noc bude fakt legrace. Přišla na nás bouřka jako Brno. Každý byl teď nějak zaměstnaný, buď vynášel sklípek, kolíkoval týpka, hlídal jestli k dětem neprší, někdo zase na poslední chvíli sháněl chlopniovku a většina lidí kopala kanálky na odvedení vody pryč z louky. A já smažil, smažil řízky. Ještě jsme toho tu noc zažili hodně. Poryv větru rozfoukal uhlíky z kamen a ty se rozlétly po celé kuchyni a personálu, na kuchyni začal padat strom, málem nám uletělo nově postavené teepee pro Liščata i s Vinyllem, ale když

přes nás přešlo to nejhorší z bouře, čekaly na nás. Naše Bouřkové řízky. Ani ten nejhorší rozmar počasí neodradí Čecha od řízky. Mňam Mňam.

Pavián

prapory se staly oblíbeným terčem pro zkoušku kradení (foto Vinyl)

Lukostřelba se tradičně stala jednou z nejoblíbenějších rukodělných praxí... (foto Vinyl)

13. den

Ráno jsme vstali a k snídani byly výborné rohlíky se zapečeným sýrem. Pak byl nástup a Vtip si dal kradení. Následovala Užova a Krtečkova hra, která se fakt povedla a tímto bych chtěl zmíněným poděkovat. Pak se dělaly postele pro ty, co přijedou dnes odpoledne. K obědu byla rejže s tuňákem. Pak byla Lukášova hra – přebíhání z Jahodovky na Činčikulí cestu. Hru vyhrál tým MOTORU, pak Roki, Mishusi a nakonec Hetsute. Pak se dodělávaly postele pro ty, co přijedou. Pak byla sváča: chleba s celerovou pomazánkou a následovala hra pro starší v muldách s luky. K večeri byly špekové knedlíky, které byly výborné.

Kaštan

14. den

Vtipovi se podařilo ukrást prapor. Po snídani jsme se rozdělili na dvě skupiny. První se šli koupat (*k rybníku Cikán, pozn. Už*) a ti druzí (nováčci) si ukazovali, kde je

co v okolí tábora. K obědu byl smažený sýr a brambory. Po obědě přišlo, tak jsme

tým Motoru probírající strategii před bitvou o vajíčka dravých ptáků (foto Vinyl)

hráli psychiatra a kryžom nekryžom. Matylda měla kradení a Střela s Jáchymem bdění.

Lída

15. den

Dneska mě probudil Kaštan, abych šel dělat budíček, jelikož Maďal tu není už dýl a Pupek (kteřej většinou hraje za něj) se někam na dva dny vypařil. Vzal jsem si flétnu a lehce zprasenou znělkou z Pirátů z Karibiku, Star Wars atd. jsem probudil tábor. Na rozcvičku jsem bohužel chyběl, jelikož jsem si ošetřoval puchýř na noze, ale mám za to, že se na sluníčko hrála cvakačka. Ke snídani byla krupička, která byla výrazným zlepšením od té minulé, ze které Vinyl udělal spíš polívku. Na nástupu se zadala spousta zkoušek a Pepík si dal mlčení a bdění zároveň a dožadoval se ještě sounohosti a slepoty (ani jednu zkoušku nedostal). Po nástupu byl mokrá program rovnou pro tři Stegosaurý! Říšu, Tondu (opět) a Matyáše. Hození do přehrádky se vydařilo a šla se hrát Lukášova hra do muld. Spočívala v tom, že v mul-

dičkách byl vyznačený trojúhelník z provazů, ve kterém stál zástupce každého týmu a zbytek se jim snažil přihrát hadráky dovnitř trojúhelníku. Pavián, Marino, Vinyl, Lukáš a já jsme chytali, aby to nebylo tak jednoduchý. Hra byla super a následovaly rukodělny. Při nich jsem měl s Vendelínem, Belén, Kubou a Pepíkem dřevorezbu. Vyráběli jsme všechno možný, od Pepíkova držátka na nože až po vendelínovu dřevěnou kosu. Ke konci rukodělek se vrátil Kristián a Vtip z jejich výletu za třeshněmi a přivezli nám spoustu švestek. K obědu jsme měli výbornou pórkovou polévku s chlebem, po níž jsme si dopřáli zaslouženého poledňáku. Odpoledne vtrhli do tábora/Nihon-džinu/Japonska zvědaví turisté! Mezi nimi byl: Alpský lyžař Franz z Rakouska, vidlák Horst z Německa, Francouz Guy de Bougetin, velmi klasický manželský pár z Indie-Rishi Riksha a Ar Ašíd Riksha, americká venkovanka volící Trumpa a čecháčkovský turista Pepa z Vystrčilova. Kšefty s návaem turismu jen a jen vzkvétaly. Objevila se hned dvě kasína, kde tu-

zleva: republikánská američanka, Ar-rašíd-Riksha, vidlák Horst, lyžař Franz, francouz Guy de Baguetin, Pepa z Vystrčilova (fotí Riki-Riksha zařízením vidláka Horsta)

„A kde tu máte hospodu?“ (foto Vinyl)

„Die Flughafen ist hinter der Küche, Herr Horst!“ (foto Vinyl)

risté zkoušeli své štěstí (či smůlu), překážková dráha ve dřevníku zakončená boxovacím pytlek ze slamníku, sportovní cvičiště, hod oštěpem, dódžó, skládání origami nebo bistro spojené s galerií. Velké kulturní rozdíly se projevovaly hned v několika situacích, a to například když Pepa z Vystrčilova hulákal na všechny, že neumí jinak než česky, Indický pár se neuměl domluvit vůbec s nikým, ani mezi sebou (*To je lež! pozn. Rishi Riksha*), nebo když se Franz domáhal na sportovišti sjezdovky. Probíhala zde také násilná přepadení místními bandity, po kterých nejeden turista skončil bez peněz. Po zhruba hodině a půl utrácení turisté sedli do letadla a odlétli do svých rodných zemí. Děti si za obdržené peníze zakoupily různé pochoutky nebo kupóny s výhodami. Večer, po tom co jsme se navečeřeli a poseděli trochu u ohně, se objevil Vtip a přečetl kapitolu z legendy. Poté všem oznámil, že se jdou hrát přístavy (noční hra, kdy děti probíhají mezi třemi stanovišti a snaží se z každého pronést co nejvíce papírků (zboží) mezi stanovišti (přístavy), a nebýt chycení rádci (piráty),

kteří je chytají) pro Stegosaurý a starší a Bartina noční hra pro Liščata. Přístavy se velice povedly, někteří prý sice nepronesli nic, jiní (Kaštan) zato tvrdili všem velmi

„Who are you voting for? Harris? Well, @#\$\$% off!“ (foto Vinyl)

nahlas, že pronesl nejméně čtyřicet. Po se-sbírání všech stanovišť jsme se odebrali zpět z Vidličky do tábora a šli spát.

Tonda (stegík): „Ríša do mě bezdůvodně kopnul!”

Ríša: „Né, fakt bezdůvodně to nebylo!!!”

Už

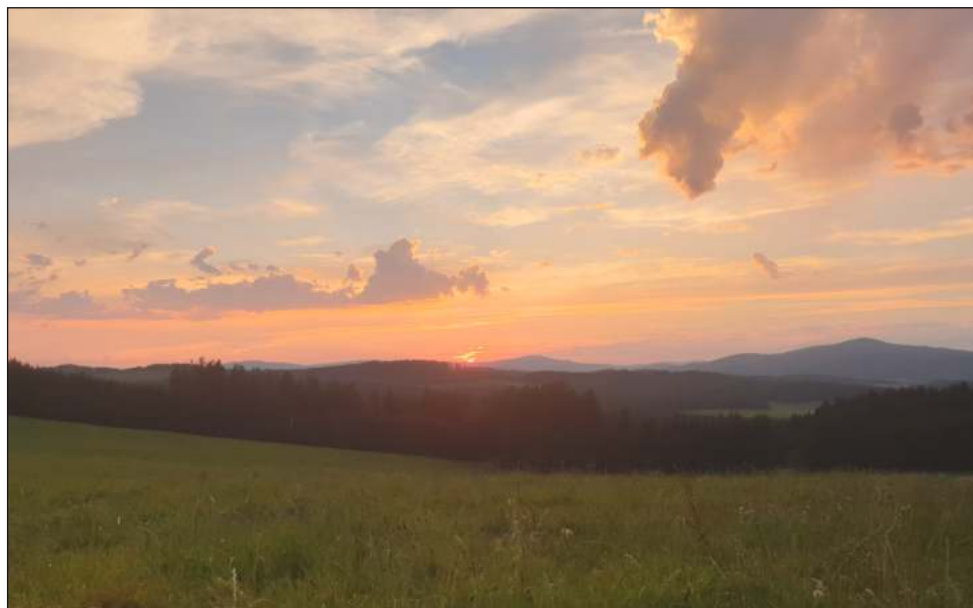
16. den

Čus, vítej u týchle story. Ok, začínáme. Byla odpolední hra, samozřejmě, že jsme prohráli, ale to je vedlejší. A samozřejmě, že Richard provokoval tým Kuby Marka. Cca. 10 minut potom jsem šel útočit na tým Kaštana já: Au! (Vincent mě trefil hadrákem do obličeje). Vrátime se zpátky v čase do snídane. Byl poridž (*pro roztomilost ponecháváme bez opravy, pozn. red*). K obědu bylo niváno a k večeri byly houskovy knedlíky.

Termit

17. den

Vzbudili jsme se, následovala rozcvička, snídane a nástup. Rozdaly se zkoušky a šlo se na výlet. Ze začátku vypadal nudně a zdálo se, že to jediný, co se stalo, je to, jak chudák slepá Střela narazila do kopřiv. Ušli jsme pár přestávek, ale tu jednu si pamatuji doopravdy živě. Sedla jsem si na trávu, díky tomu, že jsem byla jedna z prvních, jsem čekala na ostatní docela dlouho. Potom přišel Přemek s tím, že po něm chodí mravenci. Z ničeho nic začal řvát: „Au, moje koule!”, sundal si kraťasy a křičel. Nastala dlouhá pauza a pak se všichni rozesmáli. Ve smíchu ostatních jsem taktak slyšela Helču: „Tohle všem zvedne náladu o 20%.” A měla pravdu. Ti mravenci ale stejně Přemkovi nedali pokoj. O sto metrů dál se ukázalo obří dvoumetrové mraveniště. Za dvacet metrů jsme potkali trochu menší mraveniště a aby toho nebylo málo, tak o třicet metrů dál tři metry do šířky a jeden do výšky. Někdo i Přemkovi říkal Termit, díky těm mravencům. Já teda ne. Po zbytek cesty jsem vodila Střelu (měla slepotu), na pár

západ slunce na Věžovatkách (foto Vtip)

metrů jí vodila Belén a potom zas já. Na oběd jsme přišli pozdě a po konci poledňáku byla hra. Hrála se vodní bitva, naštěstí ne na body. Hodněkrát jsme ve vodní bitvě tvořili armády, až bitva skončila, okamžitě byl plný věšák. Pak byla svačinka. Po svačince už se jen odpočívalo a po večeri také. Nějaký lidi blbli ve slámě (tak třeba já) a potom jsme šli do sněmáku. Začala večerka a šli jsme spát.

Róza

18. den

Ráno nás vzbudil na budíček Pupek a Kristián se svojí šůbidů znělkou. Po počítání do třinácti jsme měli rozcvičku, kterou taky vedli Pupek s Kristiánem. Běželi jsme ke kamenným věžím kolem přehrady, kde se taky staly dvě nehody. Zaprvé, Belén spadla do vody a zadruhé, Termita popíchaly vosy. U kamenných věží jsme se protáhli, přelezli hrazdu a běželi zpátky na náměstíčko, kde na nás čekaly jáhly. Na nástupu si Ríša dal kradení. Po nástupu se hrála hra o předávání zpráv.

Poté byly rukodělky: Mrkev-lukostřelba, Vtip-výprava potokem, Lukáš-deskovky, Pupek-frisbee, Petra-výroba biblí. K tomu nás opustil Krtek s Olivou. Chvilku nato se k nám vrátil Vinyl, který přijel z nemocnice. Já, Už, Pavián, Houmr, Vincent a Tobiáš jsme si stihli před obědem

konnichiwa! (foto Vinyl)

západ slunce na Věžovatkách No.2 - jiný den, ale stejná krása (foto Vtip)

bitva na život a na smrt :) (foto Vinyl)

zahrát volejbal. K obědu byly švestkové knedlíky. Pak se hrála hra v muldičkách, šlo o to, že na stromech byly přišpendleny papírky s japonskými znaky. Část týmu běhala a popisovala znaky druhé části týmu, která je hledala v tabulkách a překládala vzkaz. Potom jsme si šli zahrát znovu volejbal, ale v jiné sestavě. Hráli jsme až do svačiny-jogurtu s rohlíkem. Nato se šly hrát kolíky. K večeri byl dhal, který byl spíše v kvantitě, než v kvalitě (*To je lež! Byl moc dobrý!!!, pozn. Rishi Riksha*). Pak se jen šlo zpívat do sněmáku a šlo se spát.

Tonda

19. den

Ačkoliv nesouhlasím s tondovým tvrzením, že včerejší dhal byl spíše na kvantitě, než na kvalitě, musím uznat, že když jsme ten dhal dál vydávali i na snídani, už ho bylo dost. Dál jsme měli k snídani namazaný chleby, a i když nebyly s kmínem, Mína si na ně stěžovala natolik, že se z ní stala Kmína. (*zde zápis od Bart končí, a jelikož si ani mocné redakční entity*

nepamatují, co se dělo, 19. den tábora 2024 bude navždy ztracen v Tunelu jménem čas, pozn. Pavián)

Bart

Pupek (asi) nacvičuje na 3. povodňový stupeň (foto Vinyl)

Mrkev ochutnává zdejší vodu z lesa (foto Vinyl)

20. a 21. den - závěrečňák

Na letošní závěrečňák, noční bitvu, byl ke každému týmu přiřazen jeden až dva Tygři - z bezpečnostních důvodů, a taky proto, že noční bitva je super a my si ji chtěli zahrát. Níže tedy nabízíme průběh bitvy očima všech týmů, a také krátké shrnutí pravidel pro neúčastníky tábora.

pravidla hry

V okolí tábora má každý tým své pole, ve kterém si postaví tábořiště. 15 kroků od něj si umístí kruh, ve kterém jsou 4 lahve s vodou. 40 kroků od tropika pak má tým svůj oživovací prapor. Cílem každého týmu je ukořistit co nejvíce lahví od ostatních týmů. Hraje se všude, krom blízkého okolí tábora. Tam se nesmí vkročit, jinak hrozí trestné body. Vybíjí se hadráky, každý má jen jeden život a musí se v případě zásahu vrátit ke svému oživovacímu praporu. Spolupráce mezi týmy je zakázána. Hraje se od odpoledne prvního dne do rána druhého dne. Pro zpestření je ještě v muldičkách petřino stanoviště, kde

mohou návštěvníci získat body, hadráky či jídlo a pití.

tým Hetsute (modří)

Na závěrečnou noční hru mimo tábor jsem byl přiřazen k týmu Hetsute, ještě během dopolední hry, kdy jsem seděl na Klepetě a tým Hetsute za mnou doběhl s heslem z šifry, kterým bylo slovo Ari-saka. Celý tým byl samozřejmě zcela nadšený z faktu, že jsem byl přiřazen k nim, a někteří to dokonce dali zcela najevo tím, že říkali, že jsem druhej nej-lépší Tygr, co mohli na hru dostat. No každopádně těsně po poledním klidu se vyhlásila hra, vysvětlili jsme s Vtipem pravidla a šlo se do lesa hrát. My jsme dostali území zahrnující Spálený, ale i velkej kus lesa v kopci směrem Věžovatky. Vedle nás měl území tým Roki ve kterém byli Pavián s Lukášem. Při vybírání území jsme vyšli po silničce směrem Spálený, ale pak jsme se rozhodli jít do té části území směrem na Věžovatky. Našli jsme si místo v poměrně hustým hust-

níku, ale jen o pár minut později jsme si uvědomili že asi dvacet metrů odtamtud je otevřenější les ve kterém se bude dát pohybovat o dost líp. Tak jsme se přesunuli tam, a jelikož jsme neměli už moc času do začátku hry, tak jsme stavěli hooodně rychle. V tu ránu jsme něco zaslechli. Znělo to jako Pavián. Naše domněnky se potvrdily když jsme se zaposlouchali o trochu víc a zjistili jsme, že tým Roki má ležení asi 250 metrů od nás. Od té doby jsme v našem ležení nikdo skoro ani necekli až do konce hry. Každopádně jsme se rozhodli vyslat několik průzkumných výprav hned ze začátku a nechat zbytek lidí z týmu spát. Pepík, Belén a Róza vyrazili jako první, a když se vrátili, tak jsem s Belén vyrazil ještě na jednu výpravu, předtím, než jsem ji odevzdal v táboře na její Liščecí tajnou noční misi. Po cestě zpátky jsem zahlídl ještě několik lidí z různých týmů a nakonec jsem se oklikou vrátil zpátky. Po tom, co jsem se vrátil, jsme postupně vyslali ještě pár výprav, které nám bohužel nepřinesly ani jednu lahev. Nakonec jsme se dohodli že půjdeme spát poměrně brzo a že ráno vyrazíme na ultimátní útok týmu Roki, kteří o nás minimálně večer ještě nevěděli. Chtělo by asi ještě podotknout že naše ležení bylo vzhledem k tomu že jsme ho stavěli celkem narychlo, dooost otrěsný. To byl asi jeden z důvodů, proč minimálně já jsem se fakt moc nevyspal. Celou noc jsem si připadal jak na nějaký skluzavce, s tím jak moc jsem sjížděl. Ráno jsme teda potichu vyslali velikej útok, přičemž já a ještě někdo jsme zůstali v ležení (už si moc nepamatuju, kdo to byl). Když se tým vrátil (už po konci hry), dozvěděl jsem se, že tým Roki u sebe žádnou lahev neměl, a tak byl náš poslední zoufalý útok celkem k ničemu. Nakonec jsme ale skončili s čtyřma lahvema s kterýma jsme i začínali, takže bych to vlastně zhodnotil docela pozitivně.

Už

tým Misushi (žlutí)

Připadlo nám strategicky nepřilíš výhodné pole v okolí potoka. Především to ale znamenalo, že jsme byli de facto v kleštích mezi tobiášovou kovadlinou a kaštanovým kladivem. Vybrat vhodné místo pro tábořiště proto bylo velmi důležité. V hlavě jsme měli bláznivou myšlenku, zůstat nezpozorováni až do soumraku. V takovém případě bychom posléze už nemuseli být objeveni. Vybrali jsme si proto místo schované mezi mladými smrčky. Postavili jsme plachtu, umístili oživovací korouhev, a pak už jen pojídali švestky a čekali na začátek hry. Asi deset minut po začátku nás ale objevil Kaštan, posléze i Jáchym a Pepík. Hmm, tak tenhle plán nevyšel. Co teď? Nakonec vysíláme průzkumnou výpravu - Kubu s Vendelínem a Ondrou. My ostatní bráníme kruh se snahou získat co nejvíc hadráků, které nám tak zoufale chybí. Průzkumná výprava se po dlouhé době vrací - Kaštanův tým prý táborí kdesi u louky nad Medvídkem, přesně ale nevědí. O chvíli později vyrazí druhá průzkumná výprava - Kája s Romanem, cílem je tentokrát najít Tobiáše. Toho nakonec nena-

tábořiště týmu Hetsute (foto Už)

jdou, alespoň ale víme o slušném kusu území, kde není. Chvilí nato odcházím já do tábora s Liščaty, které je zde třeba předat k plnění tajné mise. Cestou potkáváme téměř kompletní kaštanův tým, který prý jde na nás zaútočit. Po předání se, s úvahou, že pomoci našim bych už stejně nestihl, vydávám k louce nad Medvídkem přepadnout Kaštana. Jejich ležení nakonec najdu, ovšem kruh je (snad i v mezích pravidel), tak schovaný, že mezitím příběhne Api a vybijí mě. No, alespoň už víme přesnou polohu. U našich mě ale čeká příjemné překvapení, Kaštan odešel s prázdnou. Po chvíli proto vyrazím s Vendelínem hledat Tobiáše. Nakonec je nalezneme, kruh se nám ale objevit nepodaří. Po našem návratu večeríme, během čehož nás přepadne Kaštan s Vincentem. Dost jsme je podcenili, takže se jim podařilo dostat do kruhu. Po dlouhém vyjednávání jsme je oba propustili, pouze s jednou lahví a slíbeným náskokem 40 vteřin. Dohnat se nám je už nepodařilo, podařilo se ale naopak jednu láhev odcizit z jejich kruhu. Posléze vyrážíme s Romanem a Kájou na Tobiáše. Lahev se nakonec podaří ukrást pouze mně, ovšem jenom díky tomu, že

Kaštan umývá náhodné kolemjdoucí (foto Vinyl)

Roman a Kája odlákali pozornost a já se připlížil z boku. Po návratu nás ale čeká šok. V našem kruhu jsou pouze dvě ze čtyř lahví, a navíc tři Stegosauri, z toho dva vybití. Podle pravidel ale nesmí Stegosauri nikam sami, takže musí zůstat u nás, než si pro ně někdo přijde. Chvilí nato volá Api, že si pro ně vyráží s Vincentem. No, když to takhle zvorali, pěkně se jim to vymstí! S Kubou proto vyrážíme k jejich kruhu, kde se nám nakonec podaří ukořistit dvě lahve. Cestou zpátky pak dokonce potkáváme Vincenta s Apim, naštěstí nám nic neukradnou. Zásadní zvrat přichází o hodinu později, kdy s Kájou z kruhu spících tobiášovců přineseme dvě lahve. Teď máme tedy lahví celkem sedm. Ke kruhu se ještě jednou vydává Kája a Kuba, ale už se vrací s prázdnou, kruh ve tmě prý nenašli. Když se k Tobiášovi ještě jednou vrátí Kuba a já, tentokrát už na nás čeká Tobiáš, který na nás vybafe se slovy: „Na lahve, na lahve?“, načež nám sdělí, že poslední dvě lahve před chvílí odnesl Kaštan. Rozhodujeme se tedy již spíš bránit a následujících několik hodin se střídáme na hlídkách a pospáváme. Za rozbřesku, hodině pro útok jako stvořené, se z lesa náhle vynoří Lukáš s Tobiášem a Kaštan s Vincentem. Na naši námitku, že to vypadá jako týmování, odpovídají, že se náhodou potkali cestou (jak Kaštan několik dní po táboře prozradil, nepotkali se cestou, ale Tobiáš s Lukášem útočili na Kaštana. Ti je snad i vybili, pak se prý ale smluvili, že půjdou společně na nás, a Kaštan jim smrt „odpustí“). Nejdříve Kaštan navrhuje, ať se k nim přidáme, že společně půjdeme na Pepíka (což by zřejmě týmování nebylo), ale nakonec nás vezmou útokem. My, jelikož většina z nás je rozespálá a bosá, rozhodně nemáme moc šancí. Hadráků máme jako šafránu, a navíc jsme obklíčeni ze všech stran. Nicméně, asi šťastnou náhodou, se nám nakonec podaří vybit všechny útočníky. Ti, rozmrzelí, odchází a my sbíráme hadráky a všichni vstáváme. Během toho zjiš-

ťuji, že mi někdo sebral ponožku a použil ji jako hadrák. Během rána pak přichází další útoky od všech týmů, většinou už jsou ale spíš roztroušené. Asi hodinu a půl před koncem hry Kaštan všem nakecá, že všechny zbylé flašky má u sebe Pepíkův tým, a on ani Tobiáš nemají nic. Proto se i my střídáme v obraně u kruhu a zároveň hledáme Pepíka. Nalézt se nám ho nepodaří, zato na nás zaútočí jeho tým se slovy, že Kaštan kecá, sám že má pět lahví. Sedm minut před koncem hry proto s Kubou zkoušíme poslední zoufalý útok na Kaštana. A hle - podaří se. V obraně jsou jen Api a Vincent, které se mi oba podaří vyběít. Dost vyčerpaní se s lahvemi vracíme k našim. Vítězný dojem z posledních chvil pak notně zkazí otrávenost zbytku týmu, když se dozvíme, že tu byl Pepík i Kaštan a servali se prý skoro do krve. Žádné lahve sice neodnesli, ale radovat se z úspěchu už prostě moc nejde. Každopádně, je konec. Dost vyčerpaní snídáme, debatujeme, sdílíme zážitky ze hry a pomalu balíme naše tábořiště.

Vtip

Marinova modlitba, aneb zapisování bodů (foto Vinyl)

tým Motoru (červení)

I vyrazila vojska rudého praporu na luka zvaná nad medvědy a utábořila se zde v hustém lesíku, kde bylo množství vos a hojno náletu. Takto kryti před zraky nepřátel a nepřízní počasí jali se vojvodové, vyčkávajíc povelu k bitvě, přemítati a raditi se nad polohami nepřátelských vojsk. Tu však někteří z nových rekrutů, celí netrpěliví a natěšení do boje, začali se mezi sebou hašteřiti a strašntartas tím způbovati. I rozhodl se vojvoda Kaštan vyslati některé z těchto mladých kornetů na posedné věže hlídkovati, by se nezvrhli v lítou soldatesku. Sám pak, když hodina udeřila, sebral hrstku věrných mužů a žen, a vydal se na průzkum. Já sám, jsem zůstal v táboře, neb bylo nutno hlídati jak naše pozice, tak mladé rekruty, by svou neopatrností sobě či jiným nijak neublížili ni jiné škody neztropili. I vedlo se pak pro nás několik hodin v tomto duchu. Já sám jsem pak, když nastal čas, sebral hrst nejmladších vojáků a vyrazil s nimi zpět do hlavního tábora, zanechávaje tak prapor i kruh na pospas nepřítelům, o nichž jsem doufal, že jsou daleko. Na cestě té jsme však najednou potkali dlouhou Vtipovu postavu, která později snad našla náš tábor, neb když jsem se sobě zpět ku kruhu navrátil, shledal jsem, že máme o jednu lahev méně. Se slunce západem pak, rychle se blíživším, navrátil se k nám Kaštan spolu s dalšími a rozhodl se vésti útok spolu s dvěma z řad stegosaurů, na Vtipovo ležení. Když se pak po notné chvíli navrátil, shledali jsme, že oba mladší po cestě při boji ztratili. Jelikož se v podmínkách psalo, že nikdo z řad těch dinosaurů ostnatých nesmí zůstat sám a bez dozoru, vydali jsme se já a Vincent Kamzík po předchozí domluvě v Vtipovo ležení. Po cestě však začala druhá mého koliti únava, která mu zavírala víčka a motala nohy, a tak jsme byli ztraceni, neb z nás dvou jen on znal cestu. I začali jsme volati Vtipa jménem, a v odpověď nám zazněl Paviánův hlas, jehož nejmladší rekruty

potkal stejný osud. I našli jsme nakonec cestu do vtipova ležení, kde již čekali Vilík s Matyldou, která, při ústupu zamotavše si vlasy do větví, byla zákeřně a zrádně zabita a jata. Po cestě zpět pak, škrábajíc se do svahu jak kozy z hory, střetli jsme Vtipa a jeho věrné, kterak se vyplnivše náš kruh vracejí zpět do svého ležení. Sami zbýdačelí a polomrtví únavou, nemohli jsme se na víc, než je nechat jít. I nastal čas, kdy jsme se měli dostavit na schůzku v Ryokanu. Tu vzal jsem ty dva, kteří byli prve jati, a vyrazil s nimi skrz temnou cestu Činčíkulí až k osvětlenému stánku, kde jsme splnili úkol nám zadaný. Navrátivše se pak do tábora s řádnou odměnou, poslali jsme Stegosaurý a Vincenta Kamzíka spat a jali se s Kaštanem, některými zvaným Šílený, vyčkávati vhodné chvíle, kdy bychom pod rouškou tmy vedli zrádný a podlý útok. Když ten čas nastal a já s Kaštanem jsme, s obrovským měsícem po pravici, vyrazili hledat tábor Paviána a Tobiáše Kamzíka, bratra Vincencova, shledali jsme, že cesta kol Medvědího tábora jest zdlouhavá a náročná, leč dobře krytá. Když jsme konečně

po dlouhém bloudění našli bílý prapor, stropili jsme nechtěně mnoho hluku a spící obránce zburcovali. Rozdělení pak náhle, vrátili jsme se každý svoji cestou k našemu praporu, kde se nám dostalop řádného oživení. I rozhodli jsme se dále vyčkávati chvíle, kdy znavení bojovníci opět ulehnu a poté, usoudivše, že se již čas dosti k tomu nachýlil, jsme opět vyrazili. I povedlo se nám projíti vtipovým územím a připlížiti se nenápadně k kruhu Bílých, kde vábně svítila naše kořist. A tak, vrátivše se kol kolem medvědí osady, dospěli jsme zdárně k našemu kruhu a odsud se opět vydali vyplniti ourodný kruh spáčův. Po dvakráte jsme takto učinili, avšak při třetí naší návštěvě vzbudil se Tob, bratr Vincentův, a jal se nás ve svém kruhu střežiti. Obávali jsme se, aby nevzburcoval své spolubojovníky, i byl jsem takto donucen vystoupiti z kruhu a zákeřně ho zamordovati. Utíkávše takto od tratolu a řevu tak hrůzně porubaneého člověka, přišel jsem málem o oko a dozajista o čepec, který zůstal v nízkých větvích ještě po dva dny vězeti. Po návratu jsme zburcovali některé z řad Stegosau-

zubřík a prapory (autor: Kája mladší)

Pohled do chaty císaře Šigerua (autor: Matyáš)

rů, by nám pomohli tak pracně naloupenou kořist hlídati. A byly mezi nimi Matylda smělá a Stella, Střelou často nazývaná, ba nechyběl ani Vilík Ferdinand. A tak, mnozí chabě oděni, stáli jsme bez hnutí kol kolem kruhu s kořistí a živili se chlebem. I stalo se, že Kaštan šel spat, a poslal nám v posilu Vincenta Kamzíka, jehož bratra jsem zahubil. I když nepřítel byl daleko, náš strach byl tmou a zimou posílen, kterou se nám ani jídlem a teplým oděvem, jehož bylo pomálu, zahrnutí nepovedlo. I poslali jsme některé dinosaury ke spánku se uložit a sami, téměř nazi, taková nám byla zima, kruh jsme střežili a oka se nám mhouřily. I najednou, vyburcování šustěním keře, jali jsme se ostražitěji hlídati, právě když Kaštan chystal se v útok na Vtipa vrhnouti. I hlídali jsme jako na trní po následující dvě hodiny z čtyřia dvaceti, když tu Vincent svou močí svého bratra odhalil. I zalhal okradeným Kaštan, a svedl vinu na Vtipa, bratra svého, kterého jsme tou dobou mnohokrát zlořečili. I kul pak pikle s Paviánem, kapitánem bí-

lého domu, a vyrazil s nimi i s hrstkou naších na Vtipa. Jak by to bylo bývalo dopadlo, kdyby to byl udělal o pouhou hodinu dřív? Vtip, dávno již na nohou, napadl nás, slabé a bděním unavené, a o jmění nás připravil. I stalo se, že již byl bílý den a zpívali ptáci. I tu jsme se po konci bojů konečně mohli v klidu a dosyta najísti, i když jsme byli neustále sužováni vosami, jichž tu bylo, jak již jsem pravil, veliké množství. Všichni pak znaveni, avšak hrdí na svou porážku, vydali jsme se s praporem v čele k místu setkání, kde, usednuvší pod strom dále od ostatních, jsem zmožen únavou a bolem hlavy usnul a probudil se až k večeru.

Api

tým Roki (bílí)

Náš tým dostal území v kopci nad křížkem. Rozhodli jsme se, že naší plachtu umístíme kousek nad cestou do Věžovatek. Odpoledne jsme zjišťovali, kde jsou ostatní týmy. Podařilo se nám zjistit, kde je tým Motoru (tam co byl minule červený

alternativní možnosti stavby teepee, aneb kolik má které tyčí? (autor: Kája mladší)

tým - v hustníku vedle louky nad Medvídkem) a Mishushi (pod křížkovou cestou cca. 200 za křížkem). Hetsute jsme bohužel celou hru nenašli, a to byli asi 300 m od nás. Večer jsme se rozloučili s Liščaty, která se vydala pro Hasanuy. Poté nastal čas navštívit Rijokan, kde jsme měli po hmatu poznávat věci a následně je sepsat. Podařilo se nám sepsat asi 13 věcí a dostali jsme 2 hadráky. Během večera se nám podařilo získat další 2 lahve, takže jsme jich měli 6. Proto jsme se dohodli, že Jáchym s Paviánem zůstanou vzhůru a vzbudí mě s Tobiášem až se budou chtít vystřídat. Nakonec mě vzbudí ve 2 budík a Tobiáš mi sděluje, že nám před chvílí sebrali poslední lahev. Budíme Jáchyma ať vzbudí ostatní, který ale zase usne. S Tobiášem se vydáváme na Motoru, což končí tím že si omylem lehnu na větev a prozradím naši pozici. Zkusíme tým Mishushi. Cestou k nim potkáváme Kašana s Vincentem kteří jdou na ně taky zaútočit. Bohužel útok byl neúspěšný, a tak zkusíme ještě najít Hetsute, což se nám také nepo-

vede. Ve zbytku hry (od cca 4:30) podnikáme každý tak nějak samostatně útoky. Chvilku před koncem hry na nás zaútočí Hetsute a diví se, proč se nebráníme. V 7:00 skončí hra a my se jdeme nasnídat sbalit plachtu, jelikož musíme za hodinu být u mostku, kde začíná další hra.

Lukáš

21. den

Ráno mě vzbudil Adam asi v 6 táborového - myslela jsem, že ho uškrtím. Ovšem povedlo se mi ještě na hodinku usnout :). K snídani jsme měli myslí a Kmína ztratila lžici, tak jí Marino půjčil svou. Následně jsme se všichni sbalili a šli na epickou finální bitvu. Marino s Vinylem vyrazili napřed a já šla sama s 5 Liščátky. Po cestě jsme hráli kontakt, a tak nám utekla rychleji. Měli jsme zadaný specifický čas, kdy máme dorazit do tábora, tak jsme museli čekat na vidličce. Po chvíli přišel Tatouch a vysvětlil mladým Hasanům (pojem z legendy, pozn. Red.)

pravidla hry. Následně jsme se octli uprostřed bitvy. Cílem bylo aby nám (vedoucím) děti ukradly šťapce, které byly rozmístěné všude po táboře. Řádcí se po sestřelení šli oživit k oživovacímu stromu nedaleko kuchyně. Jediný, kdo nás mohl vyřadit ze hry natrvalo byli Hasani – Liščata, ke konci hry i Stegosauři, Takže jsme všichni postupně hodili zheb. Bitva byla u konce. Po zbytek dne byl volný program, jelikož většina byla unavená z předešlé celonoční hry. Někteří dělali to, že spali 2 hodiny, pak šli na 2 hodiny hrát volejbal a pak šli zase spát. K obědu byla opět pórková polévka (už asi po 4.), ovšem tato byla dělaná na másle, což bylo velice příjemné. Večer se konala obrovská slavnostní hostina v muldách a k ní byla boloňská omáčka, ale bez špaget. Také tam byly různé obložené misky – okurkami a mrkví a uprostřed byla miska se sojovkou (takže jakože sushi, žejjo). Pak Pavián dával jednotlivě slovo dětem, co se chtěly podělit o zážitky z noční hry. A nakonec skončil Homer s hlavou pod lavičkou (vsadil

se s Tatouchem, že vydrží ležet pod lavičkou Tatouchovy tři rány do lavičky nad ním, jenomže Tatouch do lavičky bouchnul jen jednou, poté si s úsměvem lehl do

Za Arisaku! (foto 100n)

Hasanuové útočí (foto 100n)

svahu a čekal, až to Homera přestane bavit). Hostina byla zdobená malebnými lampionky a ty dodávaly fakt libovou atmosféru, společně s prapory jednotlivých týmů, na kterých visely. Nakonec si uprostřed tohoto skvostu Oliver udělal spaní. Kdyby ho našel nějaký člověk, tak by se pravděpodobně dost vyděsil, protože to tam v noci vypadalo jak na pohřebišti a Oliver jako celkem solidní oběť. Večer jsme zakončili na Pupkově 2. hlídce, po tom co jsme dozlobřili (zasypali jsme Tygrům vchod do týpka senem).

Po hostině došlo na různé sázení a Maďal přišel se sázkou: „vypiju za hodinu dvacet pět litrů vody!“

Vinylovi se to zalíbilo a chce to zopakovat: „Vsadím se, že vypiju pětadvacet...Ne, počkat!

Vsadím se, že za hodinu vypiju dvacet ... sakra!“

Mrkev

22. den

Dnešek se nesl ve jménu bourání a

uklizení. Po snídani jsme si dali chvilku klidu, ale po nástupu jsme se na práci vrhli s vervou nám vlastní. Všichni si bali své věci, zatímco já, Pavián a Už jsme šli stavět plachty ke věžím. Letos se nám podle mě opravdu povedly: na páteři ze slackliny jsme udělali dlouhý tunel, na který jsme z boku vypjali další křídlo, kam jsme ubytovali Liščata – kluky. Holky se spolu se Stegosauricemi smotaly okolo sloupku ve středu naší konstrukce. Když se děti vystěhovaly z týpek, začali jsme postupně bourat postele a skládat liningy. Liningy se letos snažíme rozdělit do pytlů dle velikosti, a dokonce do každého pytle přikládáme papír s popiskem. Po bramborách s mnoho omáčkami, které byly k obědu, jsme se s Pupkem vydali vyhnat vosy z klepeta, které tam dále lítají i přes včerejší snažení a oběti. Dopadlo to nerozhodně, rozkopali jsme půl klepeta, zkusili je vypálit i vytopit, ale ony tam dále poleťují, povedlo se nám to ale bez toho, abychom dostali žihadlo. Slavnostňák se proto bude letos konat přímo u stožáru,

císařská armáda postupující proti zbytkům arisakova vojska (foto 100n)

protože do sněmáku se nevejdeme. Ještě před večerí se nám podařilo zboursat skoro celou kuchyni i s kamny. U večere Marino s Pupkem plácí, protože si dali do kusu wasabi pastu. Na slavnostňáku je nás docela hodně, přijeli: Vanda, Oliver, Jírovec, Máša, Horác a Krup. Písničky na přání u slavnostňáku byly trochu komické, protože remíza prvních tří týmů spolu s novým systémem bodování způsobily mnoho sdílených míst. Naštěstí se docela dost dětí písničky na přání vzdalo, jinak by nám na žádné jiné písničky nezbyl čas. Jinak jsme hodně zpívali a trochu i prasili. Za zmínku stojí tituly Vanda McGillavry či Japonci v kredenci.

Na slavnostňáku:

Někdo: „Píseň co mě učil listopad!“

Maďal: „Plíseň co mě učil listopad...“

Po chvíli Ríša: „Jo, protože ty listopady se teď rozmáhají.“

Tob: „Kousavou deku! Kousavou deku!“

Homér: „Prosím, jakoukoliv deku!“ **Kristián**

23. den

Ráno, byla snídaně (mysli). Po nástupu číslo jedna se začalo balit a nosit poslední zbytky, které se nestačily donosit včera.

Mrkev se snažila nakreslit obrázek do pitavalu, ale místo Japonce nakreslila Čína a potom se to snažila napravit. Poté následovalo dřepování za ztracené věci. K obědu byl chleba se sýrem a máslem, vajíčko a rajče. Potom si starší začali házet s frisbeečkem. Teď už nám zbývá jen vydat se na cestu...

Matulda

Přišel jsem, zradil jsem, prohrál jsem (foto Vinyl)

Slavnostňák se kvůli vosám letos přesunul přímo před stožár... (foto Vinyl)

Hlášky tábor

Mrkev při čtení: „Pardon, já čtu asi špatně, co? Já totiž neumím číst čárky.“

Kaštan: „Čárky se nečtou...“

Maďal: „Já jsem nominoval Nevrlýho na státní vyznamenání...“

Někdo: „Koho že?“

Jírovec: „Tatoucha...eh Nevrlýho“

Mrkev přivádí kamarády z Káňat:
„Támhleto je Kaštan, támhleto Vtip, a támhleto dva (ukazuje na Káju a Kubu), asi stejně nemá smysl představovat...“

Bavíme se s Maďalem o Vojtovi:

Api: „A co ho hodláš učit dál? Spalovací motor?“

Maďal: „No o tom máme knížku doma, tu má rád...“

Řešíme družinovky - co bude dělat

Homér, když má zraněnou nohu.

Kristián: „Chudák Homér tu teď bude jen kulhat a mluvit s Tatouchem...“

Tatouch: „Ani mě nehne.“

Api: „Bart, ty jsi nejstarší v naší družině. A taky nejhezčí.“

Pavián: „A co jako já?“

Pepík: „Bart, kolik vážíš bez make-upu?“

Bart: „Tak nějak normálně. Asi XX (cenzurováno). V normálním stavu teda.“
Vtip: „A v jiném stavu?“

Vtip spálil starý hadr na hrnce v kamnech...

Pavián: „Vtipe, od tebe bych takovou kravinu nečekal. Vždyť Přemysl je od slova přemýšlet!“

Kryštof: „Vtipe, na co si neseš ty klacky?“

Vtip: „No já jdu vařit marmeládu...“

Kryštof: „Jako z těch klacků?“

Pupek drží v natažených rukou kládu na

čas. Právě pokořil 5 minut.

Vtip: „Slyším 10?“

Kristián: „Slyším, jak Pupek brečí...“

Řešíme jídelníček...

Vtip: „No ty švestky už docela kvasej. Tak buď zítra k obědu knedlíky, nebo k večeři slivovici. Já bych si dal ty knedlíky.“

Kaštan přijde do týpka v roztrženém triku s obří dírou na prsou...

Někdo: „Teda to triko je čím dál horší.“

Kaštan: „No každý den je víc a víc sexy...“

Mrkev: „Kaštane, zapni si prosím poklopec.“

Ve službě se řeší, kolik vařit knedlíků.

Tatouch: „Vy máte zas velký oči...“

Api: „Ale hlavně krásné oči...“

Debata o nadcházející noční bitvě.

Kaštan: „Až uvidíš za stromem Vtipa, napal mu!“

Tonda: „Co? Napalm?“

Vtip: „Jojo, až mě uvidíš, hned Napalm“

zapsal Vtip

Pupek s Krtečkem jsou v kuchyni. K obědu jsou brambory s červenou omáčkou. Krteček s Pupkem do omáčky dali kromě cibule, klobásy a protlaku taky povidla a několik lžic cukru, s argumentem, že je to podle receptu. Krteček tam chtěl dát ještě sojovku a brusinky, ale to už mu zatrhli. Nutno podotknout, že omáčka se úplně nepovedla (alespoň podle názoru některých, zbytek ji ochotně baštil, protože tam byla klobása) - byla děsně mastná a sladká. Vanda po ochutnání: „Ty nejsi Krteček, ty jsi pejsek a kočička.“

K snídani jsou rohlíky s marmeládou.

Pavián: „Tak tyhle rohlíky jsou spíš výsměch.“ (ukazuje na nepříliš namazané rohlíky)

Stonožka: „Kde máte ty výsměchy? Já si klidně nějaký dám.“
 po chvíli: „Aha, ony ale nejsou ošizený.
 Ony jsou totiž namazaný i zespona.“

Mrkev na Bart: „Dej to sem!“ (Bere si od Bart rozepsaný dopis)
 po chvíli: „Já tam píšu, že Bart je protivná, protože je nemocná.“
 Bart: „Já jsem protivná i když nejsem nemocná.“

Bavíme se při obědě, co bychom si rádi dali. Krteček: „takový gulášek z Karlovarským knedlíkem, na ten nedám dopustit.“
 Někdo: „Jo! Kančí, dančí nebo srnčí...
 Vinye, jdi něco ulovit!“
 Vinyl: „Nebo v Zubčících nějaký hovězí, tam u kravína. Tam jsou ty telátka...“
 Bart: „To nebude potřeba, tady na táboře je telátek dost...“

AZ kvíz. Rozstřel mezi týmy.
 Stonožka: „Vaším úkolem bude za minutu a půl napsat co nejvíc rostlin začínajících na K.“
 Bart: „Kytka žlutá, kytka modrá, kytka červená...“

Pupek si pojede do Přídolí vyzvednout neopren, protože hned po táboře jede někam šnorchlovat. Vinyl: „Přijď v tom neoprenu na nástup!“
 Někdo: „To bys pak asi letěl do přehrádky...“
 Pupek: „No tak to si mě klidně hoďte!“

Vaření jídel ze surovin, co si týmy vydražily za fazolky získané ve hře. Jeden tým má pohanku. Když jsem přišla k jejich kotlíku, byla v něm jaká jsi hnědá polívka, ve které plavaly bílé kousky. Na můj dotaz, co v tom všechno je, odvětili: „Pohanka, mlíko, marmeláda a kečup.“ Zajídali to piškotama. Naštěstí se pak ukázalo, že jsem jim jen špatně rozuměla a ve skutečnosti říkali „kešu“.

zapsala Petra

Haiku

Níže naleznete několik haiku, složených na táboře. Správné haiku by mělo obsahovat tři verše, první a třetí pětislabičné, druhý sedmi. Ne všechna díla jsou bohužel podepsaná, takže kromě kontroly básnických pravidel pro haiku můžete zkusit i určit autora...

Buchtolky k jídlu,
 česnek s povídky na ně,
 tak to si dám, mňam!

Kristián

Jitrocel zná mě,
 kostival vítá mě dál,
 smrk vytvoří ráj.

Pavíán

Hned tasím deštník,
 stejně moknu pod nebem,
 už bych chtěl slunce.

Slaný je vítr,
 na pláž dorazí přílba,
 KRÍf: skřeky racků

Žába žabá kuňk,
 plzák salát ožírá,
 do polí ho dám

Voda, vítr, déšť,
 bouřka sílí velice,
 řízky smažím, mňam!
autoři neznámí

Tygří cyklovýprava - Drážďany

19.-22.8.2024

Trasa: Praha - Kralupy n. Vlt. - Roudnice n. Labem - Litoměřice - Ústí n. Labem - Děčín - Bad Schandau - Pirna - Dresden - Pirna - Bad Schandau - Děčín

1. den

19. srpna v 8:35 jsme se sešli pod železničním mostem na Výtoni ve složení já (Pavián), Vtip, Tonda, Bart a 4 kola. Po rychlé výměně informací o tom, kam vlastně chcem jet a co komu na kole nefunguje, jsme se rozjeli směr Letná. Z náručí našťvaných řidičů, tramvajáků a rušných ulic nás jako spasitel vyvedl Vtip, který je na ježdění po městě zvyklý (na rozdíl ode mě, mě městský provoz děsí). Tak jsme si vyšlápli krpál na Letnou a jeli na Podbabu. No a pak na Suchdol a pak dál a dál do Kralup n. Vltavou. Zde potkáváme mimo jiné pár Němců, ale hlavně narážíme na jakousi jeskyni, ze které se následně vyklube šikmý vstup do vlnového tunelu. Vtip je z tohoto nálezu nadšený a se slovy: „Jsem mladěj a blběj a

chci dělat kraviny!“ začne vykukovat zpoza rohu do kolejiště. Během 10 minut projedou 3 vlaky, tlak z tunelu nám odnese helmy někam do křoví, zpáteční poryv mi zas skoro odnese bratra, a když nás Vtip začne hecovat, abychom koleje přešli tam a zpět (*teda ze srandy, zas tak mladý a blbý ten Vtip nebyl, pozn. starý rozumný Vtip*), víme, že je čas vyrazit. Tak zas jedem. Za Kralupy si dáváme oběd a domlouváme se, že do Kauflandu pojedeme až v Litoměřicích a né v Roudnici. Do Roudnice jedeme přes všelijaké velké silnice v hustém provozu, a tak jsme rádi, když nás naše cesta vyvede ze silnice až k panu Prezidentovi, tedy do Černoučku. Zde opět stavíme, jelikož Vtip nemá lžici, a tak jde do nejbližší hospody s plánem vyměnit lžici za zapalovač. Pan hospodský je nejdříve dost nevrlý, že prý je zavřeno a že co chce, ale když vyslechne smutný příběh o zapomenuté lžici, slituje se a dá Vtipovi lžice dokonce 3. Sice plastové, na jedno použití, ale i tak výhra. Jedeme dál, až do Roudnice, kterou v rychlosti projížd-

Kdesi před Litoměřicemi, Pavián se raduje z krásného cibulového pole (foto Vtip)

Naše první tábořiště, České středohoří (foto Vtip)

díme a konečně se napojujeme na cyklostezku u Labe. Mezi řekou a nekonečnými lány polí nám cesta ubíhá rychle a krom pár zastávek, třeba na pytlacení cibule (nakonec jsme ji nevzali), nás nic nezastavuje. Dojíždíme do Litoměřic. Během 15 minut si stihneme nakoupit obědy na zítra a Bart dokonce v mapách najde i studánku kousek za Litoměřicemi. Takže zase jedem. Z města se dostáváme do menší vsíky a pak ke statku s koňmi. Na louce nad ním postavíme plachtu, dojedeme ke studánce a Bart stihne píchnout. Tento problém však necháme na naše ranní já a radši uvaříme večeri – kuskus. No a teď už nás po té celodenní dřině čeká jen ničím nerušená klidná noc plná odpočinku a radosti.

Pavián

2. den

„Hej, já myslím, že tu jsou prasata.“ „Ale prosimtě, to se ti jen zdá...“ „Chro chro.“ „Hej Tondo, nech toho, nestraš!“ „Já to nevěřím.“ Myslím, že se všichni shodneme, že to nebyla moc pohodlná noc. Ale zážitek nemusí být dobrý, hlavně když je silný, že? Aspoň jsme měli o zábavu postaráno.

Podobně jako anglická královna, nebo jediný dítě, co má na vesnici trampolín, jsme za večer vystřídali mnoho nechtěných návštěv, který měly pocit, že mají právo nás rušit ve spánku. Nejdrív si vedle naší plachty udělala pártý dvojíčka prasat, přičemž jedno z nich se, pravděpodobně v rámci bujného oslavování,

oprava Lakatoše No. 1 (foto Pavián)

„Normálně to trvá, když hodně, tak pět minut. Tady ty @\$%\$ #\$\$%^& celý den“ (foto Pavián, autor citátu Luboš, cenzurováno)

ztratilo od druhého a pak celou noc kvičelo, aby ho někdo našel. Potom se hledaly zhruba 4 hodiny, během kterých jsme nezamhouřili oko (tady je třeba podotknout, že my ostatní jsme dostali od Bart de facto nariženo, že nesmíme usnout dřív než ona, protože by se moc bála...takže jestli někdo vážně

zdymadlo Střekov (foto Pavián)

nezamhouřil oko, tak jsme to byli my, co každou chvíli vybíhali z plachty s klackem :-)), pozn. Vtip). A nakonec se s něčím porvala nějaká kočka, což znělo jako MMA fight. Každopádně, ráno se budíme, vzpomínáme si, že jsem včera píchla, a tak měníme duši a po asi 2 hodinách konečně vyrážíme. Moje představa o týchle cestě je taková, že pojedeme podél Labe, což znamená celou cestu rovně, popř. z kopce. Dokážete si představit moje rozhořčení, když prvních pět kilometrů (resp. 0,5 km, pozn. Vtip) je do prudkého kopce. No nevádí, Vtip mi vytlačil kolo, tak můžeme jet. Cesta probíhala celkem poklidně, ono to z Litoměřic do Děčína po rovině ani jinak nejde. Jen skrz Ústí jsme radši trochu přidali do kroku. Každopádně jsme si vymysleli, že po samozřejmém nákupu v Kauflandu v Děčíně si ještě popojedem někam za Děčín se vyspat v lese. „Tak 10 km, to nebude problém.“ Přiznávám, že to jsem asi vlastně řekla já, aniž bych se zamyslela nad tím, kde se právě nacházíme, a to v Hřensku. 7 km dobrý podél řeky, poslední 3 km příšerně prudkej kopec po prudkejších kočičích hlavách. Následně

rvaní kola turistickou cestou, která připomínala spíš potok s naplaveným bordelem bouřkama minulého týdne. Ironicky jsem si tam ty bouřky zažila, tak mě to mohlo napadnout. No nevádí, lesem se vy-motáváme na pohraniční asfaltku a dál už se to dá. Na kopci kvůli včerejším zkušenostem obydluje altánek, zároveň má být bouřka, tak se to hodí. Večer hledáme vodu a pak vaříme. Bohužel, těstoviny vařil Vtip na mým vařiči, kterej neuměl úplně zajistit, tak se jich dost vylilo. Nevádí, proto jsme jich kupovali tolik. Večěříme a ukládáme se ke spánku. Během noci opravdu bouřka přichází. S prvními blesky stácíme zrak na cedulku na zdi altánku „nebezpečí pádu stromů, vstup na vlastní nebezpečí.“ Solidní, asi se začnem modlit. Naštěstí, bouřka se projeví jen hromy, blesky a deštěm, vítr se nedostavil. V jednu chvíli teda blesk uhořel asi 4 metry vedle altánku, ale naštěstí se to rychle hnalo, a tak blesk a hrom přišly najednou (tudíž bez počítání), jen jednou. Napočítáme do 13ti, usuzujeme, že už to máme za sebou a

můžem jít spát. Dobrou, a dneska fakt už snad klidnou, noc.

Bart

3. den

Budíme se cca. v půl třetí ráno. Tentokrát ne kvůli prasatům, ale kvůli bouřce. Venku docela dost prší a hřmí. Trochu nervózně debatujeme, jaká je pravděpodobnost, že na nás spadne strom. Vtip se snaží všechny uklidnit tím, že určitě menší, než že nás zítra srazí auto. Moc se mu to nepodaří. Chvilí nato pak uhoří blesk někde poblíž nás (mezi uhozením blesku a hromem neutekla ani vteřina, tj. bouřka v tu chvíli skutečně byla přímo nad námi, což se moc často nestává). Jelikož se ale po chvíli bouřka vzdálí na několik kilometrů, nervozita opadá a ještě chvíli debatujeme o všem možném. Ráno pak vstáváme asi v osm. Po snídani a dalších procedurách asi po hodině a půl vyrazíme. Ještě asi dva kilometry a jsme v Německu. Nabereme si zde vodu u studánky a pak sjíždíme do údolí k Labi.

Stará dážďená cesta vedúci od řeky do Labských pískovců (foto Vtip)

Cestou debatujeme, jaké mají Němci oproti nám krásné silnice. Chvilí nato už ale přijíždíme k uzavírcce, neb silnice je z poloviny propadlá. Opatrně tedy proj(e)deme po kraji, ale to už jsme u Labe. Teď už nás čeká jen krásná cyklostezka. Kilometry hezky ubíhají, společnost nám po celý den dělají vlaky, hlavně nákladní, vezoucí buď kontejnery do Česka, nebo česká auta do Německa. Za pár desítek kilometrů zastavíme na oběd u řeky. Tam se Vtip s Tondou vyhecovali, že přeplavou Labe. Ze břehu to vypadalo, že tam skoro není proud. Byl. Dokonce takový, že nás unesl nejspíš o větší vzdálenost, než byla šířka řeky. Zážitek to ale byl zajímavější. Otázkou zůstává, jestli to bylo bezpečnější, než bouřka. Nejspíš ne. Po této kratochvíli pak vyrazíme směrem do Drážďan. Cestou si ověříme platnost Murphyho zákonů schválnosti, kdykoliv jedeme podél řeky na kole, musí prostě vítr foukat proti nám. Kus před Drážďanami zastavujeme u kempu, kde chceme spát. Teda já ne, protože mám ke

před Semperopere (foto náhodná cizinka)

kempům vrozený odpor, tak budu spát v lese kus od města. Ostatní prý raději nechtějí riskovat německé pokuty. Já sice nejsem odborník na německou legislativu,

Co do počtu lepení duší byla výprava asi rekordní, na snímku oprava No.3 (foto Pavián)

ale nevěřím tomu, že může někdo zakázat lehnout si v lese na zem pod širák, když jsem zrovna unavený... Společně tedy vyrazíme do centra Drážďan, které si chceme prohlédnout. Mají to tam teda moc hezký. Já osobně jsem, krom všech památek, byl naprosto unešenej místní cykloinfrastrukturou. Cyklopruhy široké, křižovatky přehledné, řidiči slušní. Jestliže se Drážďanům kvůli centru říká „Florence severu“, z hlediska infrastruktury by myslím bylo trefné „Amsterdam východu“. Klobouk dolů před tamními odborníky na dopravu, vše vymakané do posledního detailu! Po prohlídce památek, náležité fotodokumentaci a kupě vtipků, si jdeme prohlédnout ještě místní Kaufland a splnit si tak pravidlo „jeden Tag einen Kaufland“. Poté už se rozdělíme, všichni jedou do kempu, já do lesa. Les je moc krásnej, vypadá jako ze srdce přírody, a přitom je asi 5 Km od centra. Za soumraku se zašiju do oplocenky a jdu spát. Se svítáním pak radši mizím, přece jen, nechci v cizí zemi zbytečně provokovat. S ostatními máme sraz u kempu v

Pavián: "Ta socha jsem já, když mám průjem" (foto Vtip)

devět, takže mám necelé tři hodiny na ranní prohlídku města. Ta byla skvělá, všude bylo úplně liduprázdno. Ještě se zajedu podívat na místní nádraží, na ty rychlé německé vlaky. Bohužel, jediný rychlejší vlak, který spatřím, je český Railjet. To už ale čas tlačí, a tak město

vítězný návrat do Česka, hraniční přechod Hřensko (foto náhodný kolemjdoucí)

opouštím a mířím zpět ke kempu, kde se v pořádku potkám s ostatními.

Vtip

4. den

Čtvrtek: Ráno jsme se probudili já, Pavián a Bart v drážďanském kempu, dali si snídani a pak se vykopali z plachty. Sbalili si věci, natočili vodu a vyrazili. S Vtipem, který odmítl spát v kempu, jsme se sešli na cyklostezce a vyrazili směrem k hranicím - do Děčína na vlak. Bohužel jsme skoro celý den projížděli cestou, kterou jsme už jeli, takže jsme kromě pár nádherných výhledů na skály už viděli vše. Pozitivní na jízdě bylo, že nám konečně nefoukal vítr přímo do obličeje (negativní bylo, že Vtip zase páchl (*protože jsem si, pako, nahustil v Praze kolo moc a starý plášť se ve švu natrhl, takže část duše byla špatně chráněná. No, měl jsem asi štěstí, že jsem to ujel jen na dvě pichnutí, pozn. Vtip*)). Jako každý den jsme si i nyní museli zajet do Kauflandu, nyní v Pirně. Oběd jsme si dali před městem Königstein. Naneštěstí jsme si vybrali ně moc hezké místo. Pláž pokry-

tou kameny a blátem. Náladu nám všem zlepšil Vtip svojí papričkovou chilli výzvou. Bart i Pavián to odmítli, takže jsem zbyl jen já. Oba jsme si tedy vzali jednu a na Paviánův odpočet, který mezitím vytáhl mobil se slovy „To si nedám ujt!“ a začal natáčet, jsme je snědli. Oba jsme po chvilce zčervenali, já jsem začal do sebe ládovat chleba a vodu a Vtip vstal, máchal rukama, skákal a dělal, že chrlí oheň. Pavián mezitím dostal výtlem, přesto nepřestávajíc komentovat. Dokonce ukápla i slza. Po velice emocionálním obědě to chvilku vypadalo, že už nikam nepojedem. Nakonec jsme se teda nějak zmátořili a vyrazili. Na hranicích jsme si dali pár fotek a jeli dál. Do Děčína jsme dorazili kousek po čtvrté, našli nádraží, naházeli kola do vlaku a hurá na Hlavák. Na něj jsme dojeli v šest, udělali kolečko a rozešli se.

Tonda

„Ani očko nenasadiš, protože je to u železa!“ (foto Pavián)

poslední pauza kus před Děčínem (foto Pavián)

Hlášky

Pavián: „Já jsem projel Prahou, oceňte mě!“

Tonda: „No pořád jsme v Praze...“

Pavián: „Tohle není Praha, to jsou sedláci...“

Vtip: „Jojo, jmenuje se to tu Sedlec.“

Pavián: „Cejtím něčí smradlavý ponožky.“

Bart: „To jsou tvoje.“

Pavián: „Já vim.“

Pavián kouká na vlakovou zastávku:

„Hele, Malé Březno. Jsem si myslel, že jsme pořád v Ústí.“

Bart: „Ne...“

Pavián: „No ono jak tady je úplný !@#\$, tak se člověk občas splete...“

Debata o bývalých členech oddílu:

Vtip: „No ona má učitelův komplex...“

Pavián: „Co to znamená?“

Vtip: „Že potřebuje všemu rozumět.“

Pavián: „Tomu se neříká učitelův komplex, tomu se říká být ženou...“

Pavián: „Poslední, co uslyšíš, bude moje pěst!“

Debata - mohli bychom jet zpět po větru až do Prahy...

Vtip: „No fajn, tak ušetříme za vlak.“

Sedneš na kolo, zdržímneš si a ráno se vzbudíš v Praze.“

Pavián: „No kéž by, ale přejedeš hranice a zabrzdí tě ta silnice.“

Vtip: „Vždyť až do Ústí žádná není (myšleno, je tam cyklostezka)“

Pavián: „No právě!“

Pavián se vrátí z útrob Zwingeru, významné německé památky, který se právě opravuje: „Víte, jak to vypadá na Zličíně? Tak asi tak...“

Zapsal Vtip

Kamže se to vracíme? Do Česka? No, tady máte důvod, proč si o nás stále půlka světa myslí, že jsme Československo. Ale pořád lepší, než třeba záměna za Čečensko (foto Vtip)

České dráhy konečně přiznaly kvalitu záchodů ve vlacích (foto Vtip)

Stegosauří puťák - Rychlebské hory

27.8.-1 9. 2024

Trasa: Javorník - Borůvková hora - Skalný Mur (PL) - Hraniční vrch - Břidličný - Kovadlina - Smrk - Brousek - Polská hora - Kunčický hřbet - Chlupenkovec - Andělské údolí - Staré město pod Sněžníkem. Celkem cca. 72 Km.

Účast: Belén, Filip, Roman, Matylda, Střela, Vendelín, Pavián, Vtip

Úterý:

Potkali jsme se na Hlaváku v 9:00 ve složení: Vtip, Roman, Belén, Vendelín, Střela, Matylda, Filip a samozřejmě i já. V 9:20 jsme nasedli do slovenského (*slováckého, pozn. red*) expresu směr Zábřeh. Jelikož Vtip plánoval cestu do nejmenších detailů, zařídil nám 2 místečka oddělené od zbylých 6. Bujaré Stegouše si tedy místo nás užívali cizí cestující. Samo sebou jsme je občas přišli trochu zkrotit, což se nám většinou moc nepovedlo, naopak jsme je rozdováděli svými poznámkami ještě víc. Nejvíce veselá z nás

byla mladá paní sedící za Stegosauře, která se po každém našem pokusu o zklidnění našeho stáda dusila smích. Druhá spolucestující, sedící se mnou a Vtipem v kupé, se s námi zase dala do hádky ohledně EU, a se slovy: „Vy jste ještě mladí, vy tomu nerozumíte!“ předpověděla pád západní kultury. Nakonec nás vysvobodil Zábřeh. Přestupujem na rychlík, co podle Vtipa strašně smrděl, a jedem do Lipové - Lázně. Zde přestupujeme znovu a naposledy. Spojovým vlakem dojíždíme do Javorníku. Cestou rychle skočíme do, z půlky vykoupené, Hrušky (obchod), jelikož mi v Praze nedošlo, že 1. den je jídlo vlastní. Vzhledem k pokročilé denní době je obchod opravdu skoro vydrancovaný, a tak jsem odkázán na koblihy s meruňkovou náplní a párky. Konečně vyrážíme pryč. Následujeme červenou značku, ale jelikož se nám nechce jít po silnici, jdeme po cestě oddělené potokem, která je s ní rovnoběžná. Ukáže se, že cesta po kilometru končí, a že to je ta samá, na které jsme se nacytili 3 roky zpět. Naštěstí pro nás se stejně jako před 3 lety znenadání

kus za Javorníkem, výhled pravděpodobně na polské nížiny (foto Pavián)

na vyhlídce Vysoký kámen (foto Pavián)

objevuje pán a pouští nás přes zahrádkářskou kolonii k mostku za jeho pozemkem. Po chvíli cesty opět po silnici se z ní zase poroučíme a procházíme kolem chatky, u které jsme minule strávili 1. noc. Nyní však jdeme dál směr na Borůvkovou horu. Krom 2 pauz, z nichž jedna byla na balících, se nezastavujeme, a tak brzy docházíme ke Kamennému mostu, kde odpočíváme u poměrně hezké vodní nádrže. Mimochodem, to je TA vodní nádrž,

do které jsme Vtipovi hodili salám. Přes neustálé hecování se nikdo nekoupe, a tak raději pokračujeme. Čekalo nás 1. prudké stoupání, které Stegíci hravě zvládli a odměnou nám byla vyhlídka Vysoký kámen. Po blbnutí na vyhlídce následoval další pochod. Tak jdeme, dokud nenarazíme na studánku ke které jsme chtěli dojít. Nabrali jsme vodu a našli místo na spaní, podle mě dost pěkný. Večer jsme ještě stihli přečíst kapitolu z kovbojky, kterou vybral Tattouch – Jezdec z neznáma, a tím jsme dovršili poslední chvíle 1. dne.

Pavián

Středa

Ráno byl k snídani závin. Po snídani se rozhodlo, že se bude hrát hra granko, akorát trochu jednodušší. Dělo se 15 a 10 kliků, slovo bylo bota v jakémkoliv tvaru. Když se konečně vše sbalilo, vyrazili jsme. Když jsme konečně vyšli kopec, došli jsme na rozhlednu Borůvková hora. Vylezli jsme na rozhlednu a Belén dostala závrať. Když jsme pak z rozhledny slezli, šli jsme ke Studánce Adama. K obědu byl chleba, poté jsme potkali krásný kostelík, u něj jsme schovali batohy do oplocenky a šli na

na vyhlídce Vysoký kámen (foto Vtip)

vyhlídku. Vyhlídka byla super, akorát na ní bylo ležení. To už zbývalo jen kousek cesty do kopce. U tábořiště rostlo hrozně borůvek. Večer jsme měli miláno, bylo ho až moc. Když jsme se šli mýt, Střela udělala velmi chytrou věc, sedla si do koryta a čvachtala se v něm jako kachna. Akorát jsme zjistili, že tam, kde jsme se myli, je fotopast.

Matylda

Čtvrtek

Ráno jsme časně vstali, zabalili se, uvařili poryč a najedli jsme se. Zabalili jsme plachtu a vyrazili jsme. Šli jsme po hraniční cestě mezi Polskem a Českem. Všichni ujídali borůvky a šli pomalu (až na Paviána a Vtipa). Potom jsme došli ke studánce a ke smrdutému rybníku, kde jsme se Vendelín, já a Filip koupali v Methanovém jezírku (*prostě bahnitej rybník, pozn. red.*). Potom jsme si dali oběd a šli dál. Za asi hodinu jsme došli k malé studánce v hrozném kopci, kde voda tekla hrozně pomalu, takže jsme tam strávili asi

na rozhledně na Borůvkové hoře (foto Pavián)

půl hodiny. Pak jsme vyrazili do prudkého kopce, kde jsme potkali dvě paní se psy, které jsme potkali už při obědě. Potom jsme s kluky dělali blbosti (stříkali repelent na všechny strany (*a na všechny účastníky puťáku, pozn. redakce*), švihali se klacky a šťouchali šiškami Paviánovi do bot). Asi po hodině blbosťení jsme nako-

názorná ukázka principu fungování každé firmy s až moc obětavým managementem (foto Vtip)

nec došli na nějaké místočko, které se nám líbilo, a tam jsme postavili plachtu. Po chvílce se rozhodlo, že půlka lidí půjde pro vodu ke studánce, co byla daleko a my jsme mezitím donesli chrundí na oheň.

Roman

Pátek

Ráno se probouzíme v smrkovém lese na Břidličném. K snídani jsme si uvařili krupičku. Z hezky rozmíchané kaše se ale na ohni stala knedlíková kejda. S Paviánem jsme se proto rozhodli zabít dvě mouchy jednou ranou a do krupičky dát hodně másla a cukru, čehož stejně máme moc. Pavián proto do kotlíku nasypal hodně cukru a já kostku másla. Ostatní nám na tento výtvor ale řekli, ne že jsme snad zabili dvě mouchy jednou ranou, ale že jsme to prostě zabili. Mně to teda přišlo

až z větrnejch plání... (foto Pavián)

dobrý, ale uznávám, že másla tam fakt bylo moc. Po dojedení tohoto báječného pokrmu jsme si zabalili, rychleji než předešlé dny, takže nám zbyl čas i na další

pro matematické nadšence: Na louce na obrázku se suší seno. Louka má rozměry cca. 300x1000m.

Po louce se pohybují dva traktory. První seno hrabe do řádků, druhý dělá balíky. Oba traktory se pohybují přibližně stejnou rychlostí, přibližně 10 km/h. Uvažujme, že řádky jsou od sebe vzdáleny cca. 10 metrů. Jak dlouho seděli Stegosauri na obědě vedle louky, pakliže při příchodu byla louka ve stavu viz foto 1 a při odchodu byla téměř sklizená? Na otáčení traktoru na krajích louky a pauzy na vyklonění balíků připočtete 10 % času. (foto Pavián)

vyhlídka Skalny Mur, v pozadí Králický Sněžník
(foto Vtip)

kapitolu příběhu o pistolníkovi Shaneovi, jenž byl Paviánem překřtěn na Schona, česky „Uže“. Když už bylo slunce dost vysoko, byl čas vyrazit. Nabrali jsme si vodu v blízkém prameni a pokračovali dál po hraniční hřebenovce. Kus za prvním dnešním vrcholem, Kovadlinou, si Střela

trochu podvrtila nohu. Naštěstí to nebylo nic vážného. Vydali jsme se tedy dál. Před výstupem na Smrk jsme si dali oběd, pokračovali ve čtení a poté, co všichni vyrazili, jsme s Paviánem na půl minuty přesunuli státní hranici a zabrali kus Polska. Pavián to shrnul slovy: „To máte za Těšínsko!“ Než někdo přišel, raději jsme rychle všechno vrátili a vyrazili za ostatními. Ty jsme také po chvíli dohnali a společně vystoupali na rašeliniště u Smrku. Samotný vrchol, ač nejvyšší bod naší cesty, však za moc nestál, takže si ho někteří nechali ujít. O dost zajímavější byl kopec Brousek, odkud se nám naskytl úchvatný pohled na odpolední slunce a Jeseníky. O kus dál jsme kvůli studánce museli z hřebenovky s lahvemi o hodný kus zklesat. Na místě, kde jsme měli přespat, ale byl potok zakreslený v mapě...vyschlý. Les byl navíc prořezaný a plný bordelu po lesácích. Už ale bylo pozdě, takže jsme na výběr neměli. Utábořili jsme se tedy, uvařili si kuskus (mimochodem, bez másla), četli příběh o

výchozí obrázek 2 pro matematickou úlohu. Pokud vám vyšel výsledek, co se vám příliš nezdá, pravděpodobně je správně, na obědě jsme opravdu byli takhle dlouho (z dat z foťáku vychází příchod asi 12:30 a odchod 14:58) (foto Pavián)

tábořiště u lesního baru, zde jsme byli na tygřím puťáku před třemi lety doslova vyplaveni (foto Pavián)

Shaneovi, který začal být dost napínavý a šli spát.

Sobota

Ráno snídáme porridge. Poprvé není jasná obloha, dokonce trochu mrholí. Když, po obvyklých ranních procedurách, vyrazíme, jde se proto výrazně líp, než předešlé dny. Polskou horu i Kunčický hřbet proto zdoláme rychle, poté opět scházíme pro vodu. Na kopci Brusinky (jelikož jsme vlakem projeli Ostružnou, zdolali Borůvkovou horu i Borůvkový vrch, nemohli jsme si ho nechat ujít), jsme si dali oběd. K našemu zklamání však na rozcestníku byl pouze český název „Chlupenkovec“. V naší klikovací hře á-la granko jsme si dnes zvolili slovo „klacek“, s nadějí, že není zas tak používané a překů nebude mnoho. Na obědě se ale strhla doslova lavina. Po obědě a klikování nám tak nezbyvá, než z hřebene definitivně slézt. S trochu smutným výrazem se koukáme na Králický sněžník, který bychom mohli zdolat, snad, kdybychom měli ještě den navíc. Konec prázdnin zde ale řekne své jasné „ne“, a tak krásný výhled brzy nahradí nepříliš pěkné údolí. Z něj ještě jednou, opravdu naposledy, kousek vystoupáme a užijeme

expanzivní politika Přemysla Vtípa, Královec to sice není, ale někde se začít musí. Pavián: „To máte za Těšínsko!“ (foto Pavián)

si poslední krásné výhledy. To už ale přicházíme do dalšího údolí, kde chceme spát. Ve stráni plné mravenců rozbijeme poslední tábořiště a jdeme vařit čočku. Okolo toho tradičně proběhne mnoho fórků. Nakonec je ale večere, tzv. zbytkáno, výborná. Na zbytku másla osmažené zbylé cibule a salám se snoubí se starým sýrem a prošlou cibulkou přivezenou až ze Skandinávie. Po promíchání to ale fakt bylo dobré. Poté, co všichni jdou spát, se ještě s Paviánem jdeme umýt. Do studené

Cesta mezi polskými pastvinami (foto Pavián)

nejvyšší vrchol Rychlebských hor, Smrk, sice moc pěkný není, ale okolí je nádherné! (foto Pavián)

vody se nám nijak moc nechce, a tak na ohni ohříváme kotlíky vody. A teda stálo to za to. Myslel jsem, že to bude hrozně trvat, ale kotlík jsme ohřáli asi za 2 minuty. Vzpomínáme, jak jsme tehdy našli na Podzimním srazu pověstný brutar. Kotlík za kotlíkem, a najednou je půl jedenáctý.

Vtip

Neděle

Ráno jsme se probudili a řvali jsme tak, že jsme probudili Paviána a Vtipa. Než jsme začali snídat, tak nám Pavián přečetl jednu kapitolu z knihy. Když dočetl, tak

jsme se šli nasnídat. Ke snídani bylo müsli. Když jsme se dobalili, tak jsme vyrazili na cestu na nádraží do Starého Města. Poprvé, když jsme se zastavili asi po 3 kilometrech, tak nám Vtip přečetl 1 kapitolu z knihy. Potom jsme měli ještě asi 2 pauzy, dohromady jsme na nádraží ušli asi 6 kilometrů. Když už jsme byli na nádraží, tak tam jsme dočetli poslední 2 kapitoly, potom jsme nasedli do 1. vlaku, vystoupili jsme v Hanušovicích a tam jsme přestoupili do 2. vlaku, ve kterém jsme minimálně 4x řekli slovo batoh. Pak už jsme jenom přestoupili do vlaku směr Praha hl.n.

Belén

na vrcholu Kowadlo/Kovadlina (foto Vtip)

když Pavián staví tropiko... (foto Vtip)

Hlášky

Roman ve vlaku strká nohu ke koši...

Pavián: „Romane, nešpiň koš!”

Debata - co vyrostlo z jaké družiny (např. z pulců Rosničky a Skokani atd...)

Filip: „A co bude z nás Stegosaurů?”

Vtip: „No to radši nechci vědět...”

Pavián: „Normálně Stegosauri. A až budete hodně starý, tak ropa.”

Filip: „Vtipe, ty jseš na nějakým učnáku, nebo něčem takovým?”

Táboříme v lese a debatujeme o tom, jak moc se to smí...

Belén: „A co když nás někdo sprdne?”

Matylda: „Tak řeknem, že jsme táborníci ČVUT...”

Matylda: „Vtipe, použiješ někdy to ukulele?”

Vtip: „Jojo, až nám dojde dřevo...”

Stegosauri házou Vtipovi bordel do bot...

Vtip: „Tak dost, já toho nechci mít plný boty...”

Střela: „Ale my to budem v noci zalívat...”

Debata - kdo nese kolik jídla

Pavián: „No hlavně Vtip toho má hodně...”

Vendelín: „Tak mu něco přidáme!”

Cestou do kopce se Stegosauri navzájem tahají na popruhu...

Pavián: „Každej sám za sebe!”

Stegosauri: „Jeden za všechny, všichni za jednoho.”

Pavián: „Jojo, jeden za všechny táhne a všichni za jednoho se vlečou...”

Matyldě zaskočil chleba...

Pavián: „Chceš praštit?”

Matylda: „Ne...”

Pavián: „Sakra, už jsem se těšil...”

Matylda: „U nás v domě v přízemí se prodávají drogy...”

Pavián: „Co, tam je nějaká drogerie?”

Neprodává to nějaká příbuzná? Není to nějaká Teta?”

Jediné místo na plachtu je bohužel s pár malými smrčky...

Vtip: „Tak když jich pár vytrhnem, nevadí. Stejně přežijou jen ty největší, tolik jich u sebe nevyroste.”

Pavián chvilí na to vytrhl jeden velký...

Vtip: „Ten byl zrovna velkej...”

Pavián: „Právě, velkej vytrhneme a malý necháme růst... korporátní machinace...”

zapsal Vtip

autor: Pavián

občas bylo potřeba sejít z hřebenovky pro vodu... (foto Vtip)

Výprava místo vody

28.-29.9.2024

Sobota

Místo podzimní vody jsme letos vyrazili na pěší výpravu. Bylo totiž stále možná až nebezpečně moc vody, ale zato spíš málo kotrčníků. Nakonec ještě několik lidí onemocnělo, takže v sobotu se na Smícháči scházíme v celkem omezeném počtu. Po chvíli čekání nastupujeme do CityElefantu směr Beroun. Má zpoždění, a stihnutí přípoje v Berouně je tak ohroženo. Nakonec se mi ale povede přemluvit paní průvodčí, aby na nás příští vlak počkal. Na dotaz, kolik nás je, odpovídám, že 9, načež paní průvodčí řekne, že napsala 11, to prý bude větší šance, že na nás počká. Nakonec počkal, a tak jsme byli ušetřeni dvouhodinového čekání v Berouně. Druhým vlakem dojedeme do Svojkovic, kde nás vítá poměrně podzimní počasí. Tím si nenecháme zkazit náladu a vyrazíme. Jen Vtip je zklamaný, že jsme zde, v jediné vesnici na naší dnešní cestě, nenašli žádná jablka, a nebudeme tak moc vařit kompot. Po asi hodině a půl zastavujeme

pauza před vrcholem Radče (foto Tonda)

na oběd, během kterého začne pršet, takže vyrazíme dál. U jedné silnice, kterou jsme křížili, potkáváme jablka, byť malá a ne moc dobrá. Ale jablka to jsou. Při další cestě se toho moc zajímavého neděje, jen se pořád mění počasí, skoro jako na Apríla. Před kopcem Radeč zastavujeme po hobitsku na druhý oběd, který je po chvíli

Riša u vrcholu Radče, v pozadí (asi) Krušné hory (foto Vtip)

*oba dny jsme potkávali jak houby, tak houbaře
(foto Vtip)*

opět překažen deštěm. Lezeme na Radeč, odkud je docela slušný výhled na sever, pravděpodobně až do Krušných hor. Stegosaurý ale víc bavil příští kopec, s příznačným názvem Brno. No, tam to hezký moc nebylo, byl tam dost hnusný vysílač, ale název všechny sváděl k různým fórkům. Prý jde ale, dle cedule KČT, o nejvyšší kopec Krivoklátské vrchoviny. Přitom vedlejší Radeč je o tři metry vyšší :). To už ale je pozdní odpoledne, takže slézáme ke studánce, kde si nabíráme železitou vodu. Potok, u kterého jsme chtěli spát, je ale vyschlý, takže jdeme údolím níž, v naději, že snad časem voda bude. Po necelém kilometru se skutečně objeví, a navíc se nám do cesty postaví docela hezké místo na táboření s hotovým ohništěm. Stavíme plachty a už za tmy vaříme miláno. Obohatili jsme ho, přes počáteční odpor, o přebytečnou mrkev a nakonec všem chutnalo. No a pak už jsme jen hráli na ukulele a vařili kompot. Skořici jsem sice tentokrát zapomněl doma, ale i tak nebyl nejhorší. Obloha byla jasná, a tak jsme ještě pozorovali hvězdy. Spát jde každý jindy, poslední asi v půl jedenáctý.

Neděle

Ráno je docela kosa, takže rádi rozděláme oheň a vaříme porridge. Tradičně ho bylo trochu moc, ale dojist se podařil. Po další hodině hraní na vždyrozladěné ukulele se konečně přimějeme zabalit a vyrazit. Čeká nás jen asi 11Km do Kařezu. Cesta byla hezká, prokrosili jsme jedno pole a ušetřili si tak cestu po silnici. Cestou zjišťujeme, že jsme dost napřed proti plánu, tak vymýšlíme, že do Prahy pojedeme vlakem o hodinu dřív. Kus před Kařezem zastavujeme v lese, obědváme a počítáme R.-U. Času máme dost, tak ještě chvíli blbneme a pak konečně jdeme. Kluci cestou ještě nutně potřebovali stát za svodidlem a koukat na auta na dálnici. Po této poslední pauze přicházíme na nádraží tak akorát včas. Vlak má sice 7 minut zpoždění, nicméně ten původně plánovaný prý nabral zpoždění asi 40 minut. Takže už nám nezbyvá, než koukat na podzimní krajinu, umravňovat rozjívené Stegosaurý a dát se do řeči s nějakým cizincem, který nám popisuje, jak se mu v Česku studuje. To už nás ale vítá Praha, všichni vystupují na Smíchově, páč na Hlavák vlak nejede. Kvůli špatnému stavu mostu na Výtoni totiž půlka vlaků končí už zde. Kolečko a konec, sbohem a šáteček, tak zas příště, ahoj!

Vtip

ranní pohoda u ohně (foto Tonda)

Podzimní sraz

12.-13.10.2024

Sobota

Sešli jsme se nějak před osmou na Hlaváku. Tam potkáváme Liščata, která pojedou pozdějším vlakem do Kácova, narozdíl od nás, co jedeme do Uhlířských Janovic. První dobrodružství přijde, když Stegosauři zjistí, že náš vlak jede do Brna. Nakonec se je podaří do vlaku nějak dostat, ale celou cestu do Kolína si vypráví(me) všelijaké vtipy na toto téma. V Kolíně přestupujeme na osobák do Janovic a Stegosauři si pro změnu začnou dělat srandu z Kutné Hory, jež je zobrazena na plánu ve vlaku. Bohužel, slyšela to tak asi půlka cestujících, avšak jako zázrakem zřejmě nikdo z nich z Kutné Hory nebyl (soudě dle toho, že z vlaku všichni vystoupili ve zdraví). Nakonec vystupujeme zastávku za Janovicemi, v Mitrově. To je zastávka doslova mezi poli, odkud se naším směrem dá dostat pouze přes ně. Tak si tedy všichni trošku namočíme boty, ale to už jsme na cestě. V příští vesnici

odpočívající Střela v Tlučni (foto Kája)

ochutnáme přežralý rakytník, švestky, které tu vždy rostly, bohužel už nejsou, a jdeme dál. Celkem rychle projdeme Tlučeň i Petrovice 2 a kus před Losinami potkáváme krásná jablka. Chvilí na to přicházíme na místo srazu, kde už jsou Kamzíci, Liščata a současně s námi přichází taky Vinyl. Letos nás bude dost málo - 2 Liščata, 3 Stegosauři, 2 kamzíci, 3 Tygři a pár starších. Vařící soutěž začíná,

cestou, kus před Losinami (foto Vtip)

zastávka u vesnice Polipsy (foto Vtip)

my mezitím připravujeme slavnostňák. Neobejde se to bez problémů, ulomený pahýl, co jsme vybrali na hranici, se ukáže jako živý, nakonec ale Maďal přinese pěknou soušku. To už je skoro tma, naštěstí už má ale většina dovařeno. Na slavnostňáku pak proběhne vyhlášení, vyhráli Stegosauři se smažáky, na druhém místě se umístila Liščata s lívanci, potom Kaštan s kebabem a čtvrtý skončil Kuba, jehož tortilly obsahovaly poměr soli a masa tak 1:2. Po předání stužek a střelky slavnostní část ohně skončila, pak už jsme jen vařili kompot a zpívali. Většina odešla spát docela brzy, poslední odcházeli někdy v půl jedenáctý.

Neděle

Probouzíme se do zataženého rána. Uklízíme po slavnostňáku, do čehož přichází Maďal se zprávou, že za chvíli začne pršet, tak by nebylo od věci si zabalit, dokud jsou tropika suchá. To taky provedeme, některým to přesně vyjde, jiní to o pár minut prošvihnou. Věci si přesouváme na terasu místní chajdy a v dešti vaříme porridge. I když jsem surovin shcvalně rozepsal málo, stejně přebývá, s pomocí Kamzíků se ale podaří dojíst. Někteří (Marino, Maďal...), postupně

odchází a my ostatní posedáváme na verandě, pijeme horký mošt, hrajeme na ukulele atd. Nakonec někdo najde krásný kůl, takže se zbylými jablky začneme hrát baseball. Slovo dalo slovo, a po chvíli tak místo kůlu k odpalu používáme ukulele, které ale vše přežije ve zdraví, ba dokonce se ani nerozladí o víc než kvintu (čistou, samozřejmě). To už ale přestává pršet, a tak i my vyrážíme. Jdeme přes Polipsy do Kácova. Cestou jsme se s Vinylem zase jednou pohádali o politice, prošli jsme všechno od kryptoměn přes výši sociálního pojištění až k branné povinnosti. To už ale přicházíme do Kácova, kde akorát stíháme přímý vlak do Prahy. Cesta byla docela zážitek a kus před Prahou všechny strašně rozesmála Kmína, která si sundala mikinu a ukázalo se, že pod ní celou dobu měla oblečenou krojovku.

Vtip

vítězné stegosauři smažáky (foto 100n)

Liščata se blýskla lívanci (foto 100n)

Podzimní tábor - útěk z ČSSR

25.-30.10.2024

Pátek

V pátek v podvečer se ještě nic netušící občané Československa sešli v klubovně. Po chvíli byli všichni nahnáni do velké místnosti, kde si vyslechli projev K. Gottwalda na Václavském náměstí. Hned na to do klubovny vtrhli StBáci, zabouchli mříž a začal soud. Všichni občané byli postupně, bez nároku na obhajobu či odvolání, odsouzeni k nuceným pracím v Jáchymově. Po tomto úvodu do letošní legendy se promítal tematický film Tichá bolest. Poté už se všichni rozešli domů, aby se na tu deportaci do uranového lágru alespoň vyspali.

Vtip

Sobota

Sešli jsme se na Hlavním nádraží a jeli jsme. Po asi 2 nebo 3 hodinách se přestupovalo na druhý vlak a na přestup nám zbylo jen 15 min. Vlak jsme stihli a po

dalších 40 minutách jsme vystoupili. Cesta měřila 8 kilometrů (pocitově víc), ale byla krásná (a taky se furt stoupalo). Na 6. kilometru jsme se (omylem) rozdělili a společně s Liščaty a Tatouchem jsme našli ostatní. Když jsme došli na chatu, vrhli jsme se na jablka. Před večeří jsme objevili bobulky, takže jsme se stříleli. A hrušky ve tvaru jablka (nikdo nám nevěřil, že to jsou hrušky). Byla večeře a potom jsme hráli honěnou a Among us. Potom se jen četlo a šlo se spát.

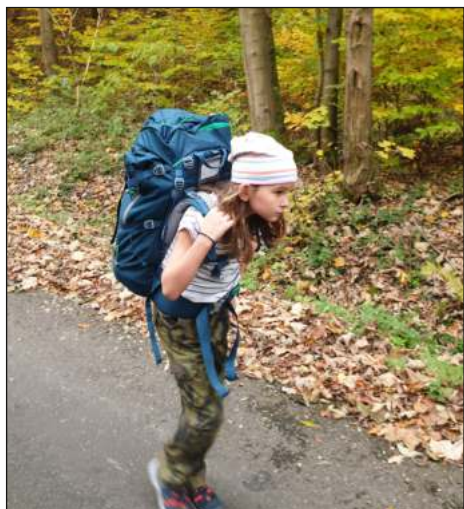
Róza

Neděle dopoledne

Ráno nás vzbudily stegíčí skřeky asi v šest ráno, až je tam Bart musela jít umravnovat. Potom jsem krájel jablka do porridge a pak byla komunistická rozcvička v pracovním táboře v Jáchymově, při níž jsem byl podroben výslechu, ale nic jsem neprozradil. Dále následovala snídane (výborný porridge s hromadou šťavnatých jablek) a mazání oběda. Ho-

pauza cestou do lágru v Jáchymově (foto Vtip)

soudružka Kmína cestou do lágru (foto Vtip)

mér místo na chleba sice občas pokládal sýr na hlavy jiných mazačů (nebo snad mazáků??). Pak se vyráželo na celodenní výlet. Procházeli jsme malebnými smíšenými lesy Olomouckého kraje, až jsme došli na rozcestí, kde nám Bart vysvětlila pravidla následující hry. Hra spočívala v tom, že se běhalo ve vytyčeném poli v lese a sbíraly se papírky na kterých byly buď

plusy, mínusy, a nebo urany, které měly hodnotu nuly. Jenže to mělo háček: po poli se pohybovali bachaři (rádci) a chytali nás, a když nás chytili, tak jsme jim museli odevzdat jeden papírek, který když měl plusovou hodnotu nebo to byl uran, tak se nic nedělo, ale pokud to byl papírek se zápornou hodnotou, tak nám příslušný bachař udělil nějaký trest (např. 20 dřepů) a až potom jsme mohli dál běžet, z toho důvodu bylo výhodné nosit i papírky s hodnotou nuly nebo mínusy, protože jste logicky nechtěli dávat zlým a ošklivým bachařům papírky s kladnou hodnotou. Když hra byla ukončena, tak se v týmech (rodinách) sečetly body a zapsalo se pořadí, tuším, že vyhráli Procházkoví a poslední skončili Svobodovi. Hra se velice vydařila a byla velice zábavná, za což všem organizátorům moc děkuji. Pak jsme šli asi 15 min, až jsme došli na další rozcestí, kde jsme si dali oběd

Kaštan

Neděle odpoledne-starší

Po obědě jsme se rozdělili a Liščata šla kratší cestou. Zjistili jsme, že zrádce je velkej Tonda. Když jsme došli na chatu

čest práci, soudruzi! (foto Vtip)

Justýnu, tak jsme si zahráli hru. Každý dostal indicii a když jsme je dali dohromady, vyšlo nám, kdo nám pomůže utéct z Jáchymova. Potom jsme šli dovnitř. Chvilí se hrálo na ukulele a kytaru. Pak byla večere. Pak se vysvětlovalo, za co se dostávají peníze atd...

Střela

Neděle odpoledne-Liščata

Obědvali jsme chleba a okurky. Pak jsme se rozdělili. Potom jsme s Marinem a Užem hráli kontakt. Pak jsme šli a odpočinuli a pak jsme šli a v Pohořanech viděli draky. Pak zpátky v chatě jsme krájeli jablka a já se řízl.

Olík

Pondělí

V pondělí jsme vstali a dali si poryč, potom jsme šli na výlet a potkali břidlicový důl. Kaštan vylezl na nějaký pochybný kámen, který se pod ním nepropadl. Venda tam nechal láhev a obal od spacáku, což byly věci jeho mámy (*a ať se tam jistý obětavý soudruh následujícího dne šel podívat, věci už tam nebyly, pravděpodobně tedy byly odcizeny západními imperialisty, nebo je zničil*

americký brouk, pozn. red.). Když jsme došli do údolí, tak nám pán poradil, kde je „super“ cesta, na ní jsme hráli hru, která kupodivu nemá název. Když jsme došli do chaty, dali jsme si oběd (chleba), po obědě jsme hráli hru, kde jsme za Kčs kupovali věci potřebné na útěk s tím, že Kaštan dal přednost věcem k útěku nepotřebným a posílal na ostatní skupiny StB. V noci byla ta nejlepší hra z celého tábora, útěk z Československa, měli jsme proběhnout silnicí, po které chodili strážníci s baterkami, jeden soudruh Boháč dokonce bez baterky. Nakonec to dali všichni a šli jsme spát.

Šimon

Úterý:

V úterý ráno se všichni probudili již za hranicemi socialistického Československa. K snídani jsme si proto dali kapitalistický porridge, ke kterému, narozdíl od toho socialistického, už bylo i granko, ba ani cukr nebyl na příděly. Dopoledne jsme pak strávili u chalupy, zahráli si nějaké hry, pohrabali na zahradě jablka atd. Po chlebech k obědu jsme vyrazili na procházku. Cestou jsme někteří vedli debatu, proč zde, v nepříliš vysoké nadmořské výšce,

poblíž Moravského Berouna, foto z vtipovy cesty do Opavy za uklízením po povodních (foto Vtip)

vůbec nerostou smrky, ale pouze břízy a krajina tu vůbec česky nevypadá. Postupně si všímáme, že v březových hájích je mnoho pařezů, takže za to pravděpodobně může zmutovaný americký brouk, ve svazcích StB zapsán pod krycím jménem „Kůrovec“. O kus dál si zahrajeme trojnožku. Později vyjdeme na Jedovou, odkud je docela slušný výhled. Potom si ještě dáme pauzu, kde pozorujeme krajinu a počítáme, kolik zbývá času do západu slunce. K chalupě už to není daleko, tak se tam chvíli před soumrakem odebereme. K večeri uvaříme niváno a po večeru stráveném deskovkami a mazáním chlebů jdeme spát.

Vtip

Středa

Ve středu jsme se jako každý den probudili za vriskání Liščat a Stegosaurů, ve zcela neadekvátně brzkou hodinu, do posledního dne Podzimáku. Já osobně jsem se teda vyspal celkem dobře, jelikož jsem usínal s příjemným vědomím, že nedlužím nic nikomu ze včerejšího pokeru,

co jsme hráli s Marinem, Paviánem, Kaštanem, Tondou a Kubou M. (kterej beztak podle mě pořád dluží Marinovi několik set Kčs) a možná taky protože jeden z důsledků brzkého odjezdu některých jedinců bylo to, že jsem mohl spát na dvou matracích a třech karimatkách, naskládanejch na sobě. Ráno proběhlo celkem hladce, dosnídali jsme zbytky jídel z předchozích dnů, potom myslí, a nakonec jsme poslali děti hrát si ven a uklidili jsme chalupu. Nakonec jsme s úklidem byli hotoví celkem brzo a tak jsme měli spoustu času na cestu na vlak. Klíče jsme zamkli do trezůru a vyrazili jsme. Během cesty jsme párkrát zastavili, přičemž během jedné delší zastávky nám Tatouch přečetl jeden příběh z jeho knížky co měl s sebou. Nepamatuju si, jak se to jmenovalo, jenom vim, že to bylo o pánovi co se díky prstenu mohl proměnit v medvěda. To bylo super, ale postupně se nám čas začal přece jen zkracovat, a tak jsme po obědě už nestavěli a došli jsme až do Hrubé Vody. Tam jsme chvilku počkali na vlak, ve kterém jsme si nakonec všichni našťěstí

oblíbená trojnožka (foto Vtip)

sedli (myslim, minimálně já, Pavián a Marino jsme seděli celkem pohodlně) a dojeli jsme v klidu a míru do Prahy. Ještě bych chtěl dodat, že většina lidí celý den básnilo o tom jak se těší domů až se umyjou, až na rodinu Boháčových, kterým v domě nešla voda či co. :)

Už

Hrajeme Werewords.

Petra vysvětluje pravidla: „Pokud si vylosujete žlutou kartu, tak jste vědma, neboli seer (čteno „sýr“).“

Tatouch: „V mém případě pravděpodobně chedar.“

Novákoví na jednom ze stanovišť (foto Už)

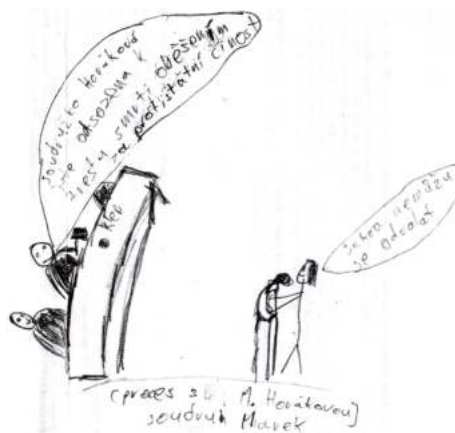
obrázky z Podzimáku

Belén

Kája mladší

Kuba M.

Kmína

Matyáš

Olík

Ondra

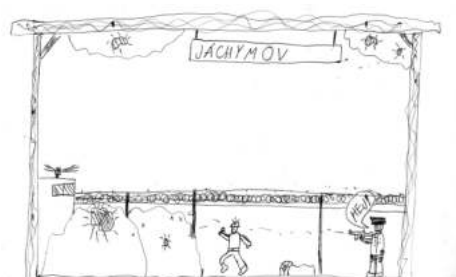

Roman

Antor: Róza Popis: Moc pozorní vězni

Róza

Šimon

Vendelín

Na Přípravě tábora se letos práce relativně stihla. Sranda byla, neb Jírovec si tam přivezl starou vanu a udělal si lázeň. ••• Tábor se letos odehrál v duchu potlačení povstání proti císaři Nihon-Džinu. Spíše než potlačit povstalice, bylo ale nakonec potřeba potlačit hlavně vosy, které nám zkomplikovaly i slavnostňák. ••• V srpnu se Tygři a jeden Kamzík rozhodli poznat krásy, tentokrát nikoliv Brd, ale BrDu (česky SRN). Na kolech dojeli do Drážďan, kde pár týdnů po jejich návštěvě spadl páteří most. Aby bylo srandy dost, Vtip se cestou rozhodl prozkoumat boční vstup do vlakového tunelu, následně s Tondou přeplavali rychle tekoucí Labe, aby se o den později málem udusili chilipapříčkami od bývalého člena oddílu (nehynoucí dík patří Balounovi). ••• Poslední týden prázdnin vyrazili Stegosauri na puťák. Prošli skoro celé Rychlebské hory, přičemž počasí snad nemohlo být lepší. Panoval jídloamor, což mělo za následek vytvoření například „1:1:1“ krupičky (1 díl krupice, 1 díl másla, 1 díl cukru), či „zbytkána“ (čočky se všemi zbytky). ••• V době, kdy zasedal Krizový štáb ČR a vláda vyzývala k opatrnosti

před povodněmi, měli Stegosauri naplánovanou družinovku. Ta nakonec tedy neproběhla, což všechny dost mrzelo. ••• Jelikož stále bylo moc vody, zato málo kotrčníků, místo na vodu jsme vyrazili na okraj Křivoklátska na pěší výpravu. Jako hlavní cíl byl vybrán kopec Radeč, většině se však daleko víc líbil vedlejší kopec s názvem „Brno“. ••• Orienták ŠKADOKU, organizovaný Broukem, proběhl na mapě „Houpačka“ na Příbramsku. Vyhrál Maďal, z oddílových členů pak 3. místo obsadil Věšák. ••• Na Podzimní sraz se nás sešel rekordní počet, je-li počítán odzadu. Na kost budou letos zapsáni Stegosauri se svými smažáky. Za zmínku také stojí tortilly Kuby Marka, do kterých dal podobné množství soli, jako Pavián cukru do krupičky na puťáku. ••• O Podzimních prázdninách byli všichni členové oddílu násilně deportováni do Jáchymova (resp. do Nízkého Jeseníku), aby zde prací v uranovém lágru odčinili své hříchy (například vlastnictví západních hodiček, či šíření amerického brouka). Tak se nestalo, namísto toho všichni úspěšně utekli nejen z lágru, ale i z ČSSR.

ŠUP, čili Šumařovo podlouhlé ukulele, vydává **TK Vyšehrad, Rejskova 13, Praha 2, www.vysehrad.org**. Vychází nákladem 40 výtisků. Příjem příspěvků: sup@vysehrad.org. Korekci a cenzuru provádí redakce. Uzávěrka následujícího čísla: příště v 16:13. Obrazový materiál: Foťák & co. Tiskne: tiskárna. Informace o předplatném: 800 123 456. Nevyžádané příspěvky se nezvracejí. Užití částí nebo celku (zejména k toaletním účelům) bez výslovného svolení vydavatele se tresce!